

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2014.
február

Adventszemle

Indoklások
A FELSZENTELÉSRE
vonatkozóan

Adventszemle

„Íme, én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

8

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Aggodalom

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Eseménynaptár 2014 márciusára

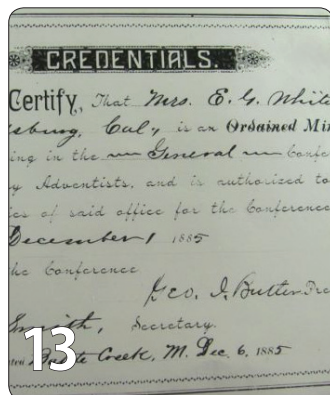
8 Alapcikk

Adrian Petre

A felszentelés bibliai alapja és időszerű megértése

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- A fogarasi gyülekezet
- Botswana

13

12 Teológia

Nyilatkozat a felszentelés teológiájára vonatkozóan, hetednapi adventista szempontok figyelembevételével

13 Teológia

Fel volt-e szentelve Ellen White?

14 Teológia

Ekkehardt Mueller

A női személyek felszentelése mellett illetve ellen felvonultatott helytelen érvelések

17 Követek

Az Adventszemle szerkesztősége

Út a csillagok felé

17

20 Történelem és hit

Dana Bordeianu

Ilie Penca – munkás az Úr szőlőskertjében (II. rész)

22 Adventista Teológiai Intézet

Elena Petrescu

Még egy kiáltás...

24 Igék és jelentésük

Gabriel Işvan

Miért nem halt meg Ádám és Éva közvetlenül az után, hogy ettek a tiltott gyümölcsből?

25 Archívum

Jelentés a Romániai Hetednapi Adventista Unió 1936. szeptember

22

16. és 20. között Bukarestben megtartott ötödik Közgyűléséről

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

Rejtett üzenet

31 Szívtől szívnek

Georgel Pîrlitu

Mennyei megbocsátás

2014. február. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Teodor Huţanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő, Ştefan Tomoiogă, Különleges munkatársak Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu Fordította és szerkesztette Bartha Sándor Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Şos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Aggodalom

Jelen szám cikkei között van egy, amely a nők lelkészi szolgálatra való felszenteléséről szól. Ez a kérdés manapság a hit számos emberének lelkét nyugtalanítja, felkelti benne a harcoss lelkületet, a kategorikus magatartást, s a szent szöveg és a történelmi foszlányok furcsa értelmezéséhez vezet.

Nemrégiben meglátogattam egy olyan gyülekezetet, ahol évek óta nem jártam. Az egészségemmel kapcsolatos kérdések után azonnal megkérdezték: „Ön kivel tart, azokkal, akik támogatják a nők felszentelését, vagy azokkal, akik ellenzik?” Nem volt új számomra a kérdés, arra azonban nem számítottam, hogy épp ott intézik hozzám. Testvéreim hozzászólásaiból nyilvánvalóvá vált, hogy két táborra szakadtak. Isten igazságai és elvei két táborra osztják a világot, de vajon a Szentlélek munkája az, ami két táborra osztja Isten egyházát?

Egyházunkban már a kezdetekkor felmerült ez a kérdés. Isten két férfit hívott el prófétaik szolgálatra, ám ők visszautasították az elhívást. Ebben a helyzetben Isten egy fiatal lányt hívott el, Ellen Harmont, s mivel ő válaszolt a hívásra, Isten általa vitte véghez terveit. S akik elismerték, hogy a Szentlélektől van vezetettve, követték tanácsait és „Lelkészi megbízólevelet” adtak neki. Azóta évek teltek el, s az adventista egyház növekedett, hitben erős és odaszentelt életű férfiak vezették az evangelizálásra összpontosítva és az egységre törekedve. A két vagy több táborra oszló egyház nem tehet eleget az Istentől rábízott küldetésének.

Még élesen él az emlékezetekben a két világháború közötti időszak nagy vitája, amely a romániai adventista egyházban az egészségügyi reformmal kapcsolatosan folyt. A '30-as évek nemzedéke kész volt elfogadni Jézus Krisztus visszajövetelének üzenetét. A fiatal értelmiségiek valósággal szomjazták az ország erkölcsi megújulását is lehetővé tevő igazságot. Nagy számban jelentek meg Petre Paulini, Ștefan Demetrescu, Petre Păunescu és más lelkészek igehirdetésein. A román nép számára ez volt a legmegfelelőbb pillanat az evangélium prédikálására. Ám épp ekkor robbant ki az egészségügyi reformmal és a hús fogyasztással kapcsolatos vita. S az érdekeltek egyre szenvedélyesebben álltak ki nézeteik mellett. Hatalmas vita kerekedett, amely magával ragadott hozzáértőket és tudatlanokat egyaránt.

Egyre több tábor jelent meg, s ezek elzárkóztak egymástól, aminek az lett a következménye, hogy sokan, akik különben Isten ügyének támogatóivá válhattak volna, megtagadták Istent. Az egyház vezetői és lelkészei ott találták magukat e vizsály közepette, s a nagy evangélizációs alkalmak elillantak. Az igazságra éhező nemzedék pedig a legionárius mozgalom ideológiai csapdájába esett.

És vajon ki védte elvakult módon az igazát ebben a háborúban? Egyházon belül némelyek egyik, míg mások a másik végletbe estek. Ám akár baloldaliak, akár jobboldaliak, a szélsőségek egyformán károsak. Némelyek a vegetáriánus táplálkozás fanatikus híveivé váltak, mások pedig egyre nagyobb közönnyel kezdték tekinteni az egészségügyi reformra. És ki nyert? Vajon Isten részt vett ebben a vitában? Ha egy harc nem az Úr, akkor mi keresnivalója van Jézus egyházában?

Újabbnál újabb kihívásokkal szembesülünk, amelyek elkerülhetetlen problémákat vetnek fel. De milyen lelkületben kezeljük ezeket a kérdéseket? A 4Móz 27:1-5 verseiben azt olvassuk, hogy amikor egyes női személyek jogaikat követelték, Mózes – bár idős és bölcs ember volt – nem gondolta, hogy lehet személyes véleménye az ügyben, hanem elment és megkérdezte az Urat. Ez a helyes eljárás. Ha kulturális szokásokra vagy más érdekekre hivatkozva ítélkezünk egy kérdésben, annak az lesz az eredménye, hogy nem az Úrtól kapunk választ. A kitörő lelkület nem biztosíthatja a válasz helyességét. Meg kell kérdeznünk az Urat! „Mózes pedig vivé ezeknek ügyét az Úr elé” (4Móz 27:5). ■

Virgiliu Peicu
a Curierul Adventist
főszerkesztője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Lelkes fogadtatásban részesült az „Igazi férfiak” elnevezésű kampány

„Az *Igazi férfiak* elnevezésű kampány ötlete ihletettnek bizonyult és lelkes fogadtatásban részesült partnereink, a Carrefour Románia, a SanoVita, Bukarest Polgármesteri Hivatala és a Bukaresti Rendőrség részéről” – nyilatkozta a romániai ADRA igazgatója, Sorin Goleanu.

„Hazánkban az ADRA még sosem tudta ilyen széles körben népszerűsíteni üzenetét, s ez annak köszönhető, hogy a kampány kisfilmjét több mint harmincötezen nézték meg az interneten, több mint 20 sajtóorgánumban járult hozzá a népszerűsítéshez, és a Carrefour üzleteiben 50 stand működött, ahol nyomtatott ismertetőket osztottunk szét” – tette hozzá az igazgató.

A kampány jelképes tárgya egy kék sál, amelyet a terv szerint feleségek, barátok vagy családok ajándékozhatnak az „igazi férfiaknak” helyes magatartásuk megjutalmazásaként. A sál, melyre számos rendelés érkezett hazánkban, de Németországból, Franciaországból, Spanyolországból és Olaszországból is,

egy címke hirdeti a kampány üzenetét, valamint azt, hogy viselője „igazi férfi”.

Több országos sugárzású televízióadó – Realitatea TV, Romania TV, Speranța TV – is úgy döntött, hogy megkétszerezi a kampány közvetítési idejét (két hónapra), s ennek köszönhetően a népszerűsítő kisfilmet naponta emberek milliói láthatták. Ugyanakkor több sajtóorgánumban is foglalkozott a kampánnyal, műsorokat és interjúkat készítettek a témával kapcsolatban.

E kampány által az ADRA Románia megpróbált kissé elszakadni a családon belüli erőszak elleni kampányok azon gyakorlatától, hogy kifejezetten az áldo-

zatokra összpontosít, s újabb, leleményesebb és hatékonyabb módszerek révén próbált fellépni a hazánkban igen csak elterjedt jelenség ellen.

A kampány alatt gyakorlati segítséget is nyújtottak az áldozatoknak. Ilyen például az ajutor@adra.ro e-mail cím, ahová a családon belüli erőszak áldozatai szakavatott segítségért folyamodhattak.

A kampány egyedi, mivel pozitív magatartásra készíti az igazi férfiakat, akik szeretik, értékelik és védelmezik legdrágább kincsüket, a családot. Ez a program tehát sikeresen zárkózik fel a korábbi évek hasonló kampányaihoz, mint például: „Verekedni akarsz? Válassz magadhoz méltó ellenfelet!”, amely Leonard Doroftei volt ökolívó-bajnokkal közösen zajlott; vagy a „Hallasd a hangod” című kampány, amely próbálta meggyőzni a visszaéléseknek áldozatul esett személyeket, hogy álljanak ki magukért és értesítsék a hatóságokat.

Forrás: Adventista Info: 660/2014. január 10.

Négy lelkészt szenteltek fel az Olténiai Egyházterületben

Szombaton, december 21-én a craiovai adventista gyülekezet különleges eseménynek adott otthont. Négy lelkész: Cătălin Băncău, a roșiori de vede-i gyülekezet lelkésze; Cosmin Blăjan, a craiovai gyülekezet ifjúsági-lelkésze; Ciprian Ciurea, a turnu severini gyülekezet lelkésze; és Cosmin Șerban, a rădoiești-i gyülekezet lelkésze felszentelésére került sor.

Az Olténiai Egyházterület bizottságának tagjai mellett az eseményen részt vett az Unió részéről Teodor Huțanu elnök, Eduard Călugăru pénztáros és Nelu Burcea, a Vallásszabadság és Kapcsolatok Osztály igazgatója. Az ige hirdetés, a felszólalások majd a megbíró szavak mély benyomást tettek a több száz hallgató lelkére. A lelkészi tevés-

kenység szolgálatot és nem magamutogatást jelent, ugyanakkor meghatározó válaszdadást vár el az Üdvözítő vizsgáló kérdéseire, valamint igazi lelki kapcsolatot a lelkész és a Megváltó között.

A program végén a frissen felszentelt lelkészek kifejezték hálájukat Úr valamint embertársaik iránt, és elmondták, hogy minden vágyuk szolgálni Isten egyházát az áldott jövő felé vezető úton.

Forrás: Adventista Info: 660/2014. január 10.

■ VILÁGEGYHÁZ

Ted Wilson testvér felhívással fordult az ifjakhoz, hogy gyakorolják az adventista életelveket.

Több mint 6000 adventista fiatal vett részt az Egyesült Államokból és további 60 országból a GYC (Ifjak Generál Konferenciája) által szervezett éves találkozón, ahol a Hetednap Adventista Egyház elnöke, Ted Wilson szentségre és odaszentelődésre szólította fel a jelenlevőket. A rendezvényre a 2014-es év első napjaiban került sor az amerikai Orlando-ban.

„Hetednap adventista ifjakként, kik Isten szolgálatában álltok emberek és angyalok előtt, arra hívatatok, hogy hirdessétek az advent reménységét valamint a megújulás, a megtérés és a Szentlélek általi reform szükségességét” – mondta Wilson testvér.

Idézte a Csel 17. fejezetében leírt bizonyágtévést, melyet Pál apostol tett az athéni hegyen a görög értelmiség előtt, s azt mondta, hogy a mai adventisták is személyes hegyük előtt állnak, ahol hitük és életelveik összetűzésbe kerülnek az egyre inkább elvilágiasodó társadalommal. „Azt látjuk, hogy mindenütt virágzik a bálványimádás, a világi és posztmodern önzés, ami éles ellentétben áll Isten Igéjével” – jelentette ki az elnök.

„A helyi gyülekezetekben és a gyülekezetet támogató helyi tervekben a Szentlélek vezessen benneteket, s ez lesz a válasz a fásultságra” – folytatta Ted Wilson. „Ha szeretnétek lelki szempontból megelevenedni – dolgozzatok. Ha mozgalmas imaéletre vágytok – dolgozzatok. Ha szeretnétek jobban értékelni Isten Igéjét – dolgozzatok. Ha vágytok arra, hogy mélységesebben szeressétek embertársaitokat – dolgozzatok. Ha szeretnétek látni azt, hogy lelkek térnek

Jézushoz – dolgozzatok. Ha szeretnétek meglátni az eljövendő Jézust – dolgozzatok. Csatlakozzatok a több ezer hetednap adventistához, ifjakhoz, vezetőkhöz és tagokhoz széles e világon, akik tevékenyen kiveszik részüket az egyház küldetésének végzéséből.”

Wilson testvér különös figyelmet szentel azonban az egyházra vonatkozóan két dologra: a tagok azonosulására az adventista alapelvekkel; és a „világi” lelkület terjedésére a hívők között.

„Sokan vannak, akik vagy nem ismerték fel vagy elfelejtették azt a menyeyi, prófétikus felhívást, amit Isten az egyházhoz intézett. Egyszer erőteljesebb az az irányzat, amely csökkenteni szeretné a különbségeket más vallásokhoz viszonyítva. S ez nagy részben abból ered, hogy Isten Igéjeként a Biblia egyre inkább elveszítette fontosságát.”

A továbbiakban Wilson testvér utalt a világiasságra és elmondta, hogy az étrendre, ruházódásra és magaviseletre vonatkozó adventista tanácsok elhanyagolásának ára van: „Azok az értékrendek, amelyeket a hetednap adventisták hajdanán nagyra becsültek az étrendre, ruházódásra, kikapcsolódásra, szórakozásra és a szombat megtartására vonatkozóan, nagyon gyorsan vál-

tak csupán a múlthoz tartozó dolgokká. Ha a hívők ugyanazokat a ruházati kiegészítőket használják, mint a világ, ha úgy öltözködnek, mint a világ, ha a világi szórakozást kedvelik, a világi zenét hallgatják, és Hollywood termékei kötik le a figyelmüket, akkor megkopik az igazi lelkület, s az ördög betör a lelkükbe.”

„A világon emberek milliói vágnak valami különlegesre. Igazi kereszténységre vágnak. De sosem juthatunk el hozzájuk, ha alku tárgyává tesszük a mércét azért, hogy leereszkedhessünk a szintjükre. Magasba kell emelnünk a mércét. Nincs idő arra, hogy a ruházattal, az étrenddel, szórakozásokkal és az ördög világi befolyásaival flörtöljünk” – mondta továbbá Wilson testvér.

Üzenetét így folytatta: „Kedves ifjak, azzal a tudattal távozzatok innen, hogy Isten hívta el a Hetednap Adventista Egyházat, mint prófétikus népet és mozgalmat egy prófétikus küldetésre, prófétikus üzenet közvetítésére.”

A kérdésre, hogy mit szeretne üzeni az ifjaknak, Wilson elnök így válaszolt: „Dolgozz a helyi gyülekezetekben. Vegyél részt minden tevékenységben. Ne elégedj meg azzal, hogy vállvonogatva meghúzódasz a sarokban”.

Majd egyházunk egyik alapító tagjának a nyilatkozatával zárta beszédét: „Bármily gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis legnagyobb figyelmében részesíti” (Ellen G. White: *Apostolok története*, 12. old.).

Forrás: Adventista Info: 660/2014. január 10.

Togo: Antonio Monteiro lelkészt szabadon engedték, Bruno Amah azonban életfogytiglani börtönbüntetést kapott.

Antoni Monteiro lelkészt 2014. január 12-én, 22 hónap fogva tartás után szabadon engedték a togói Lomé város börtönéből. Négy másik személy-

lyel együtt közel két éve tartóztatták le összeesküvés és többrendbeli gyilkosság vádjával. Ügyét figyelemmel követte a világszéles adventista egyház is.

Monteirót Lomé város börtönéből engedték szabadon, miután a bíróság felmentette a vádak alól. A másik adventista, Bruno Ama még mindig börtön-

ben van, mivel az esküdtszék életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte. Jelenleg a fellebbezés lehetőségeit vizsgálja.

Az említett személyeket ítélet nélkül tartották fogva többrendbeli gyilkosság vádjával, ám nem voltak terhelő bizonyítékok ellenük (a „koronatanú” végül visszavonta nyilatkozatát, s a kihallgató bizottság „megbízhatatlannak” minősítette a tanút).

„Vegeyes érzelmekkel fogadtuk a törvényszék ítéletét” – nyilatkozta John Graz, a Generál Konferencia Vallászsabadság és Külkapcsolatok Osztályának igazgatója. „Monteiro lelkész felmentése jó hír és örülünk neki családjával együtt. Meglep azonban és elszomorít Amah elítélése.”

Szabadulásakor Monteirót az ügyvédei, valamint a Száhel övezet adventista elöljárói várták, ahol a lelkész 2009 óta a Családi Osztály igazgatójaként dolgozik. Monteiro a Zöld-foki szigetekről származik, ahová hamarosan visszatér.

Ted N. C. Wilson, a Hetednap Adventista Egyház elnöke telefonbeszélgetést folytatott Monteiróval. Wilson elnök elmondta, hogy a börtönből szabadult lelkész köszönetet mondott az egyháznak a kapott támogatásért. A világon mindenütt hetednap adventisták milliói egyesültek imában, sajtókampányokat indítványoztak, leveleket küldtek a kormány tagjainak és a diplomataknak, valamint egy internetes petícióhoz csatlakoztak aláírásukkal Monteiro és a vele együtt letartóztatott személyek szabadulását szorgalmazva.

Forrás: Adventista Info: 661/2014. január 17.

Egy újabb megállapodásnak köszönhetően nagyobb területen sugározhat az adventista televízió.

Egy újabb, műholdas sugárzásra vonatkozó megállapodást kötött a beirut-i adventista televízióadó, minek következtében jelentős mértékben növekszik Közel-Keleten és Észak-Afrikában lefedettségi területe. A Hope Channel Al Waad adója decemberben öt évre szóló szerződés kötött az Eutelsat 7 West A műhold működtetőjével, s ezáltal arabul, törökül és perzsa nyelven beszélő széles tömegekhez juttathatja el a reménység üzenetét.

„Ez az új megállapodás egy kiváló lehetőség Isten művének előhaladásában, s fontos lépés a nagyvárosi missziómunkában” – nyilatkozta Brad Thorp, a Hope Channel elnöke. „Most már reménységet kínálhatunk fel minden városnak a térségben, otthonok milliói számára tehetjük elérhetővé egy mostani, de az eljövendő jobb, örök élet reménységét.”

A francia Eutelsat műsor-szóró működteti az Eutelsat 7 West A műholdat az egyiptomi Nilesat műhoddal együtt. Ez utóbbi az egyik legfontosabb Közel-Keleten. A 2011-ben pá-

lyára állított Eutelsat 7 West A segítségével közvetítik a műsorokat Közel-Keleten, a Perzsa-öböl országaiban, Észak- és Északnyugat-Afrikában.

A Nilesat műholdat igénybevevő nézők mostantól kezdve vételezhetik az adventista televízió adásait is. Közel-Keleten a műholdas sugárzás vételezésének legelterjedtebb formája az anténás rendszer.

„Éveken keresztül imádkoztunk a fejlődési lehetőségért” – mondta Amir Ghali, az Al Waad igazgatója, majd hangsúlyozta, hogy a televízióadó

2010-es működése óta „a békés és a nem partizán műsorok” nagyon jó fogadtatásban részesülnek a térségben.

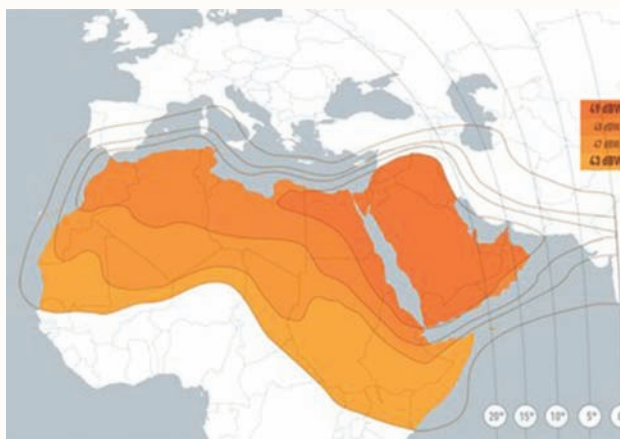
Az Al Waad egészségügyi, nevelési és családi témájú műsorokat sugároz. A televízióadó neve egy arab szóból ered, melynek jelentése „ígéret”, s ezáltal – mint ahogy Ghali fogalmazott – a „reménység ígértét” kínálja fel a térségben élőknek.

Az Eutelsat 7 West A műhoddal együtt a Hope Channel immár 14 műhold segítségével 15 műholdas és nyolc internetes adója sugároz.

Az Eutelsat 7 West A műhold által sugárzott adások vételezéséhez a következő beállításokra van szükség:

Műhold: Eutelsat 7 West A
Pozíció: 7 fok
Frekvencia: 11680 MHz
Polarizáció: Horizontális
Szimbólumráta (SR): 27500
FEC: 3/4

Forrás: Adventista Info: 661/2014. január 17.

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2014 MÁRCIUSÁRA

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
március 1.	Ifjúsági Fesztivál	Tigănești, „Betel” Teleorman	Florin Răduți, igazgató, Ifjúsági Osztály, Olténiai Egyházterület; Beniamin Chircan, lelkész
március 15.	Szolgálat az Ifjúságért Nap	Országos esemény	Ifjúsági Osztály, Román Unió Amicus Románia
március 15–22.	Ifjúsági imahét	Országos esemény	Ifjúsági Osztály, Román Unió
március 16.	Vallásolimpiász (egyházterületi szint, Bánát)	Arad, „Salem”	Oktatási Osztály, Bánáti Egyházterület
március 28–29.	A Humanitárius Börtönszolgálat értekezlete	Méhkert, Brassó	Adalbert Ghejan, alelnök, Humanitárius Börtönszolgálat
március 28–30.	Karmesteri tanfolyam	Soborsin (Arad megye)	Cristian Toma, zenei felelős
március 30.	„Vreau să cânt” ének-fesztivál	Craiova, „Centru”	Angheluța Augustin, segédvezető, Ifjúsági Osztály, Olténiai Egyházterület

együtt

minden lépésnél

1924 – 2014

Adventista Teológiai Intézet – Cernica

2014. április 18–19.

1924

Biblia-intézet
Focșani

1926

Biblia-intézet
Dicsőszentmárton

1931

Biblia-intézet
Méhkert

1942

Biblia-intézet
Méhkert

1978

Teológiai Szeminárium
Bukarest – Labirint

1993

Adventista Teológiai
Szeminárium – Romulus

1994

Adventista Teológiai
Intézet – Cernica

2014

Adventista Teológiai
Intézet – Cernica

Szervezők:

Partnerek:

HETEDNAPI
ADVENTISTA EGYHÁZ
Román Unió

NYUGALMAZOTT
LELKÉSZEK
EGYESÜLETE

ALUMNI ITA

Média-
partnerek:

A felszentelés bibliai alapja és időszerű megértése

A felszentelés meghatározása

A „felszentelés” szó a görög *cheirotoneo* (*cheir* – „kéz” és *teino* – „kinyújtás”) szavakból tevődik össze, jelentése pedig: a kéz kinyújtása; szavazás (kézfelemelés); vagy tágabb értelemben egy szolgálatra/beosztásra való kiválasztás, kinevezés.

A hagyományos keresztény meghatározások függvényében a felszentelésnek különféle jelentései lehetnek. A katolikus felfogásban a Tridenti zsinat (1545–1563) kimondja, hogy „kegyelem adatik szent felszentelés által, amely szavak és külső jelek (kézrátétel) által jut kifejezésre”.¹ Továbbá „ez olyan jellemet kölcsönöz, amelyet nem lehet sem beárnyékolni, sem eltávolítani.”² Felszentelés által az illető személy természetfölötti erővel ruháztatik fel, hogy a szentségeket elvégezhesse.

Az ortodox felfogás is hasonló. A „papság misztikuma” szerint kizárólagosan a püspök által kiválasztott és felszentelt személy a Szentlélek kegyelmét és erejét kapja az oltáriszentségek elvégzésére. S mivel kézrátétellel kapja meg a Szentlelket, ezt a szakramentumot felszentelésnek nevezik.³

Mindkét keresztény hagyomány szerint e szentség folyamatosan lett átruházva az Úr Jézus Krisz-

tustól az apostolokon, majd az püspökökön át napjainkig. A felszentelt lelkész összekötő láncszem Isten és a laikus ember között, és oltáriszentségek által Isten elé viszi az „áldozatot”, az emberek imáit, és Isten részéről közvetíti a kegyelmet, megbocsátást, örök életet és minden szükséges ajándékot.

A protestáns értelmezés szerint a felszentelés elkülönítést, a mennyei elhívás elismerését/igazolását, szolgálatra való odaszentelődést és beiktatást jelent.⁴ Míg a katolikusok/ortodoxok szerint a felszentelés papi ajándékokkal ruház fel, a protestánsok értelmezése alapján a felszentelés ténye tulajdonképpen elismeri a már megkapott lelki ajándékokat.

Az Ószövetségben

A felszentelés bibliai alapja két ószövetségi gyakorlatban található meg, amelyet az Újszövetségben folytattak majd kibővítettek a kézrátétellel és a felkenetéssel.

A kéz szimboliztikája igencsak gazdag a Szentírásban, mivel legalább négy főbb értelmezése van.⁵ Elsősorban utal hatalomra és erőre (2Móz 3:19-20; 6:1; 5Móz 8:17). Másodsorban tekintélyt és valaki fölött gyakorolt hatalmat jelent (1Móz 49:8; Józs 2:24; Bír 3:28). Harmadsorban pedig – különösen a jobb kéz – kiválóságot és előnyös helyzetet jelent (1Kir 2:19; Zsolt 110:2; Préd 10:2; lásd még: Efraim és Manassé megáldásakor Jákob szándékosan keresztbe helyezte kezeit unokáira – 1Móz 48:13-18).

Negyedsorban a kéz jelképe a kézrátétel aktusában jelenik meg. Ezáltal különleges áldás átruházásáról (1Móz 48:13-17) vagy akár ítéletről (3Móz 24:14) van szó. Az áldozat bemutatásakor a kéz (2Móz 29:10,15; 3Móz 1:4) vagy a kezek (3Móz 16:21) áldozatra helyezése a vétek, a bűn és a büntetés átruházását jelképezte. A kézrátétel megjelenik egy bizonyos beosztásra való kinevezéskor/beiktatáskor is. Jósuét kéz-

rátétellel nevezték ki Mózes utódjaként (4Móz 27:23); rendelkezik Szentlélekkel, mivel Isten választotta őt (4Móz 27:18); és a kézrátétel mindezek látható elismerését jelentette (4Móz 27:19-20). Józsué teljes odaszentelődése ugyanakkor oda vezet, hogy úgy van nevezve, mint aki „beteljesedik bölcsességnek lelkével; mert Mózes tette vala őreá kezeit” (5Móz 34:9). A Józsué esetében megtörtént kézrátétel egyedi, ami többé nem ismétlődik meg mások esetében (papok, királyok vagy próféták). Ez alól egyedüli kivétel a Léviták szolgálatra való beiktatása: a szolgálati beiktatásuk szertartásához többek között a kézrátétel is hozzátartozott (4Móz 8:9-10).

A papi beiktatás szertartásában (Áron és fiai esetében) a felkenetés volt elrendelve, amely a papi szerepre kiválasztott és felhatalmazott⁶ személyekre volt érvényes (2Móz 40:15; 3Móz 8:12). Felkenetés által lesz az illető személy *masiah*, azaz „felkent pap” (3Móz 4:5; 16; 16:32). Egy király megkoronázásakor fontos volt a megkenetés, amely a „Szentlélekkel” való felruházást jelképezte (1Sám 16:13).⁷ A király is „felkent” (*masiah* – 1Sám 2:10; 2:35; 12:3), aki a Messiást, az igazi Királyt képviseli (Zsolt 2:2; Dán 9:25-26). A felsoroltak mellett a felkenetést még a próféták esetében is alkalmazták (Zsolt 105:15; Ésa 61:1).

Az Újszövetségben

Az Újszövetségben az Úr Jézus Krisztus az, aki kiválóságában a Felkent (héberül: *masiah*; görögül: *Christos*); Pap – Próféta – Király (Zsid 8:1; Csel 3:22; Jn 18:37). Isten maga kente fel Jézust „Szentlélekkel és hatalommal” (Csel 10:38). Jézus Krisztus egyben az Áldozat és a Pap is a zsidó áldozati rendszerben. Olyan papsággal bír, amely „örökké megmarad, változhatatlan a papsága” (Zsid 7:24), és amely mennybemenetelével kezdődött (Zsid 1:9), azzal, hogy a „Felségesnek jobbára” ült (Zsid 1:3). S amint elkezdte Főpapi szolgálatát (Zsid 8:1-2), elküldte Szentlelkét (Jel 5:6; Csel 2:1-4), hogy felhatalmazza tanítványait a rájuk bízott munkára (Mt 28:18-28). Bizonyos értelemben a hívők felkenettek, mint „választott nemzetség, királyi papság” (1Pt 2:9), s ezt a felkenetést a Szentlélek ajándéka jelképezi (2Kor 1:21-22).

A kézrátétellel kapcsolatosan az Újtestamentum négy fő értelmezést tár elénk.⁸ Elsősorban Jézus Krisztus úgy van bemutatva, mint aki kézrátétellel gyógyít (Mk 5:23; 6:5; 7:32), de ezt teszik követői is (Mk 16:18; Csel 9:12,17; 28:8). Másodsorban az Úr Jézus kezeit a gyerekek

fejére helyezte és megáldotta őket (Mk 10:13-16). Harmadsorban a kézrátétel a keresztséggel és a Szentlélek befogadásával kerül összefüggésbe (Csel 8:17; 9:17; 19:5-6).

A negyedik értelmezés pedig a szolgálatra való felhatalmazást jelképezi. Józsué előjárói ki nevezésének példájára az apostoli egyház vezetőit is felszentelik, vagyis kezeiket rájuk helyezik. A Csel 6. fejezetében hét férfi kiválasztásáról olvasunk, akik „Szentlélekkel teljesek” (3. vers), s akik a diakóniai munkára szentelték életüket. Miután az apostolok „imádkoztak, kezeiket rájuk veték” (6. vers). Ugyancsak a Szentlélektől vezetve járt el az antiókhiai gyülekezet is. Pál és Barnabás félretették/odaszenteltették a miszsiómunkára „miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsáták őket” (Csel 13:3). Csupán két szövegben jelenik meg igei formában a „cheirotoneo”: (a) Pál és Barnabás „választottak (görögül: *cheirotoneo*) nékik gyülekezetként véneket” – Csel 14:23; (b) „a gyülekezetek... megválaszták” (görögül: *cheirotoneo*) – 2Kor 8:19. A többi igeszakaszban, ahol szó esik a kézrátételről, a már említett két másik kifejezés jelenik meg: *cheir* – „kéz” és *teino* – „kinyújtani”.

Ennek értelmében Timóteus nem lehet közböcs a presbiterek által kézrátétellel kapott ajándékhoz (1Tim 4:14). Az az ajándék buzdította őt, amelyben részesült azáltal, hogy Pál ráhelyezte kezeit (2Tim 1:6). Timóteus így „küldött” lett, aki együtt dolgozik Pállal a misziómunkában (1Kor 4:16-17; Fil 2:19-22). És szintén Timóteushoz szólt a tanács, miszerint a maga során ne nevezzen ki újabb presbitereket elharmarkodottan, azzal, hogy kezeit rájuk helyezi (1Tim 5:22).

Következésképpen kijelenthetjük, hogy a kézrátétel egy bizonyos személy számára három dolgot jelent:⁹ (1) annak elismerést, hogy a Szentlélektől van vezetve; (2) Istentől és küldötteitől kapott felhatalmazást egy különleges szolgálatra; és (3) a Szentlélek meghívását, hogy folyamatosan támogassa őt bölcsességgel és hatalommal küldetésében.

A Középkor és a Reformáció

A papság fogalma az Újtestamentumban sosem volt egy bizonyos szolgálathoz társítva, hanem a keresztség egészére utalt. S amilyen mértékben egyre inkább kezdik megérteni az oltári szentségek áldozati rendszereit, az ótestamentumi papság elveit a presbiterekre kezdik alkalmazni.¹⁰ A harmadik századtól kezdődően

különbséget tesznek püspök és presbiter között, s a püspököt kinevezik „főpap”-nak, aki hatalmat kap a bűnök megbocsátására is.¹¹ S már a negyedik században úgy tekintenek a szentség aktusára, mint amely független az egyén személyes jellemétől, tehát az aktus maga a hatalom. S a felszentelés olyan szakramentummá válik, mely által az illető személy Isten képviselője lesz, és a laikus tagoktól eltérően természetfölötti erőt kap.

A Reformáció megjelenésével a szolgálatra való elhívás a hívők egyetemes papságára vonatkozó felfogáshoz köthető. Luther Márton visszatartja a papság szentségének elvét, s a lelkészi szolgálatra úgy tekint, mint a hívők soraiból némelyek szolgálatra való elhívására. Az elhívás és nem a felszentelés az egyedüli elvárás, hogy valaki lelkészi szolgálatot végezhesen. A felszentelés szertartása csupán az elhívás kinyilvánítása, és nem kötelező.¹² Kálvin számára például előbb egy Istentől eredő belső elhívásnak kell léteznie, s csak aztán egy „külső és formális” elhívásnak, az egyedüli szertartásnak, amely a kézrátételben jelenik meg az Újszövetségben.¹³

Felszentelés az adventista egyházban¹⁴

A Hetednapi Adventista Egyházban a felszentelés szertartása azt jelenti, hogy az egyház egy bizonyos személyt félretesz egy különleges szolgálatra ima és kézrátétel által. Ez a személy lehet lelkész, presbiter vagy diakónus.

Az 1844-et követő években a lelkészek nagy része már fel volt szentelve szolgálatra (azokban az egyházakban, ahonnan kijöttek), emellett sokan erőteljesen elleneztek mindenféle szervezeti formát. S amint egyre több lelkész tűnt fel, akik nem voltak hajlandók együttműködni az akkori egyház elismert vezetőivel, James White egy cikket közölt a *Review and Herald* című folyóirat 1853. december 20-i számában, amelyben kijelenti, hogy „a férfiakat, akiket elhívott az Úr, hogy tanítsanak és kereszteljenek, kézrátétel által félre kellene tenni a szolgálatra és a munkára”. Még azon év őszén New Haven helységben (Vermont) fel lettek szentelve J. N. Andrews, A. S. Hutchins és C. W. Sperry lelkészek a szolgálatra.¹⁵ Rövid idő múlva az egyik istentiszteleten diakónusokat is felszenteltek, és 1854-ben Joseph Bates ajánlotta presbiterek felszentelését is.

A jelenlegi adventista gyakorlatban a diakónust és a presbitert a helyi gyülekezet nevezi ki szavazat által.¹⁶ És a diakónus addig nem végezheti szolgálatát, míg nem szentelik fel.¹⁷ A presbiter megválasztása lelki ajándékainak

elismerését jelenti, ám ahhoz, hogy tekintélyvel végezhesse szolgálatát ebben a beosztásban, fel kell őt szentelni. A választás és a felszentelés közötti időszakban csak gyülekezetvezetőként szolgálhat, így nem végezhet gyülekezeti szertartásokat.¹⁸

A lelkész felszentelése a mennyei szolgálatra hívást, az odaszentelt élet hivatalos elismerését jelenti.¹⁹ A segédlelkészt általában négy év lelkészi munka után szentelik fel lelkészi szolgálatra, ha lelkek megnyerésével bizonyította elhívását.²⁰

Azzal, hogy az adventisták nem tartják szakramentumnak a felszentelést, tulajdonképpen helyesen értelmezik a Szentírást. Ezáltal a felszentelés csak az isteni szolgálatra hívás elismerése, amelyet ima és kézrátétel által nyilvánosan is kifejeznek, s ezáltal különleges felelősséggel ruházzák fel az illető személyt az egyházi szolgálatokra. ■

1. A Tridenti zsinat iratainak 23.3. cikkelye. <http://saints.sqpn.com/trent23.htm>

2. U.o. 24.4.

3. Dimitrii P. Sokolov, *A manual of the Orthodox Church's divine services* (New York: Wynkoop Hallenbeck Crawford Co., 1899), 132. old.

4. Olsen 122. old.

5. Leland Ryken, *Dictionary of Biblical Imagery* (Downers Grove: InterVarsity Press, 2000), 361–362. old.

6. Roy Gane, *Leviticus, Numbers* (Grand Rapids: Zondervan, 2004), 166. old.

7. Olsen, 129. old.

8. Robert F. O'Toole, „Hands, Laying on of: New Testament” *The Anchor Yale Bible Dictionary* (David Noel Freedman; New York: Doubleday, 1992), 48–49. old.

9. Gane, 168. old.

10. E. A. Livingstone, *The Oxford Dictionary of the Christian Church* (New York: Oxford University Press, 1997), 1325. old.

11. Hyppolitus, *The Apostolic Tradition*, 3:5.

12. Olsen, 156. old.

13. Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, IV. kötet, 10–11, 16. old.

14. Don F. Neufeld, „Ordination” *The Seventh-Day Adventist Encyclopedia* (Hagerstown: Review and Herald Publishing Association, 1996).

15. 1851 vagy 1852-ben Washington Morsét felszentelte az egyház a gyülekezeti szertartások elvégzésére.

16. *Gyülekezeti kézikönyv*, 82–83. old.

17. U.o. 84. old.

18. U.o. 82. old.

19. General Conference, *Working Policy* (2010–2011-es kiadás; Hagerstown: Review and Herald), 395. old.

20. *Lelkészi kézikönyv* (Bukarest: Viața și Sănătate Kiadó, 1999), 94. old.

Adrian Petre segédlelkész, Bukarest, Labirint gyülekezet

A fogarasi gyülekezet

Az advent világosság Fogarason 1952 körül ragyogott fel. Akkor már létezett egy kis, 16 tagot számláló közösség a városban.

Eredetileg csak egy egyszobás helyiség jelentette az imatermet, amely idő teltével kicsinek bizonyult. A tagok 1970-ben vásároltak egy lakást, amelyben nagyobb teret kapott az imaterem, és melléktermei is voltak. A gyülekezet 1982-ig működött ezen a helyen. Ekkor a kommunista államhatalom az épületet lebontatta, hogy helyet adjon egy tömbház építésének. S mivel 1982–1983 között a közösségnek nem volt imaterme, különböző helyiségek bérlésére kényszerült.

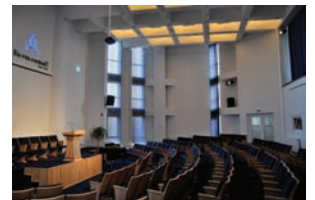
1983-ban vásároltak egy házat, amelyet lebontottak, hogy helyébe felépülhessen az új gyülekezet. Azonnal hozzáfogtak az imaház építéséhez, és ugyanazon év őszén már állt az épület. A kommunista párt fenyegetései miatt azonban a belső munkálatokat felfüggesztették. A tagok mindemellett a külső munkálatokat folytatták. Többször leállították, megbüntették őket, sőt né-

mely adventista családok a munkahelyen vagy gyerekeik az iskolában kaptak különböző „büntetéseket”.

S közben az épülőfélben levő gyülekezet földszintjén gyűltek össze minden szombaton megünnepelni a szent napot. Az építmény még nem volt sem a földgáz-, sem a villanyáram hálózathoz csatlakoztatva, ezért arra kényszerültek, hogy fával fűtsenek, a villanyáramot pedig egy jóindulatú szomszédtól kapták titokban.

A munkálatok teljesen be lettek szüntetve egészen 1990-ig, de a Forradalom után azonnal újakezdték az építkezést, és 1993-ban fel is avatták az új imaházat. Nagyobb munkálatot végeztek 2004–2005-ben, amikor teljes egészében kicserélték az épület fedelét Faluvégi Dániel lelkész idejében. Gyülekezetünk ma is ezen a helyen működik, és jelenleg 165 tagot számlál.

*Adrian Istrate lelkész,
Dél-Erdélyi Egyházterület*

Botswana

Botswana egy majdnem háromszög alakzatú ország, melynek 70%-át a Kalahári-sivatag teszi ki. Világszinten az egyik legjelentősebb gyémántbányászattal rendelkezik, s Afrika egyik legstabilabb országa, ahol nagyon alacsony szinten van a korrupció, de ugyanakkor a legmagasabb a HIV-fertőzöttek száma, s ezáltal a lakosok várható élettartama egyes felmérések szerint alig 40–45 év. S bár Botswana összterülete kétszer nagyobb, mint Romániáé, csupán 2 millió lakosa van, melynek 50%-a keresztény. Az evangéliumot Botswana-ba vivő misszionáriusok egyike David Livingstone volt. Az ország 1996-ban nyerte el függetlenségét, és akkor kapta jelenlegi megnevezését is, illetve azóta az ország fővárosa Gaborone.

Az advent üzenet már 1921-ben eljutott Botswana-ba, amikor dr. Anderson engedélyt kapott egy kórház létesítésére Kanyle faluban azzal a feltétellel, hogy nem folytathat evangélizációs tevékenységet. Am alig egy év elteltével elillantak az előítéletek, és a misszionáriusoknak megengedték, hogy prédikáljanak, s így 1928-ban Mauyana

helységben – 50 kilométerre Livingstone régi főhadiszállásától – megalakulhatott egy állandó misszióállomás.

Az 1987-es misszióhírek arról számoltak be, hogy Botswanában 9686 tagot számlál az adventista egyház, és hogy nagy szükség van misszionáriusokra, főleg a népes busman törzsek között.

A Botswanai Adventista Unió 2004-ben alakult meg, s ez jelentős mértékben fellendítette az ottani missziómunkát. A legutóbbi jelentés szerint a 32827 adventista tag 102 gyülekezetben és 99 csoportban imádja az Urat, de egyházunknak van továbbá egy elemi iskolája, két felsőbb iskolája, 6 orvosi rendelője és egy kórháza Kanyle helységben, ahol közel 90000 beteget látnak el évente.

Daniel D. Ntanda Nsereko, a Hágai Nemzetközi Törvényszék Fellebbviteli Bíróságának jelenlegi elnöke korábban jogot tanított Botswanában, ahol az egyik helyi gyülekezet presbitere és szombatiskolai tanítója volt.

*Adrian Neagu, lelkész,
Olténiai Egyházterület*

Nyilatkozat a felszentelés teológiájára vonatkozóan, hetednapi adventista szempontok figyelembevételével

Ezt a nyilatkozatot a Hetednapi Adventista Egyház Felszentelés Teológiáját Tanulmányozó Bizottsága (Theology of Ordination Study Committee – TOSC) fogadta el 2013. július 23-án. Az okmányt elküldték a Generál Konferencia 2014-es Éves Bizottsági Ülésének, a 2015-ös Generál Konferencia Plenáris Ülésén való megvitatása érdekében.

Egy Istentől elidegenedett világban az egyház azon emberekből áll, akiket Isten megbékéltetett Önmagával és egymással. Krisztus üdvözítői munkássága révén hit és keresztség által egyek Őbenne (Eféz 4:4-6), s így királyi papsággá lettek, és feladatuk hirdetni „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el” (1Pt 2:9). A hívókra lett bízva a megbékéltetés szolgálata (2Kor 5:18-20), és arra hívtak illetve lettek felruházva a Szentlélek ereje révén a rájuk kiárasztott áldások által, hogy véghezvigyék e nagy küldetést (Mt 28:18-20).

S habár minden hívó el lett hívva, hogy felhasználja lelki ajándékait a szolgálatban, a Szentírás azonosít néhány vezető beosztást, amelyet az egyház nyíltan is megerősít olyan személyek esetében, akik bibliai képességekről tettek bizonyosságot (4Móz 11:16-17; Csel 6:1-6; 13:1-3; 14:23; 1Tim 3:1-12; Tit 1:5-9). S egyik ilyen megerősítési tevékenység a „kézrátétel”. A Biblia angol nyelvű fordításai a „felszentelés” (ordain/ordination) kifejezést használják annak érdekében, hogy többféleképpen kifejezhessék a görög és héber szavakat, amelyek alapjául a kiválasztás vagy olyan kinevezés szolgál, amely ilyen beosztásba helyez bizonyos személyeket. A keresztyén történelem során a „felszentelés” szó olyan jelentőségeket kapott, amelyek eltértek a szó eredeti értelmétől. A Hetednapi Adventista Egyház értelmezése szerint a felszentelés bibliai értelemben azt jelenti, hogy az egyház nyilvánosan elismeri azokat, akiket az Úr elhívott és felruházott helyi vagy világszerte egyházi szolgálatra.

Az apostolok egyedi szerepköre mellett az Újszövetség a következő felszentelt vezető-kategó-

riákat azonosítja: gyülekezeti vén/vigyázó presbiter (Csel 14:23; 20:17,28; 1Tim 3:2-7; 4:14; 2Tim 4:1-5; 1Pt 5:1); és diakónus (Fil 1:1; 1Tim 3:8-10). S habár a presbiterek és diakónusok többsége a helyi gyülekezetben szolgált, volt olyan utazó presbiter, aki több gyülekezetet alkotta nagyobb terület felügyeletét is ellátta. Ez derül ki Timóteus és Titus szolgálatából is (1Tim 1:3-4; Tit 1:5).

A felszenteléssel az egyház egy képviselői tekintélyt ad annak a személynek, aki egy különleges szolgálatra hívatott el (Csel 6:1-3; 13:1-3; 1Tim 5:17; Tit 2:15). Ezek a következők: az egyház képviselője és az evangélium hirdetése; úrvacsoraosztás és keresztesítés; új gyülekezetek alapítása és megszervezése; a tagok lelki vezetése és táplálása; a hamis tanok elleni fellépés; és a gyülekezet általános szükségleteinek az ellátása (lásd: Csel 6:3; 20:28-29; 1Tim 3:2,4-5; 2Tim 1:13-14; 2:2; 4:5; Tit 1:5,9). S bár a felszentelés egy többletet jelent az egyházszervezetben, nem kölcsönöz különleges minőséget a felszentelt személynek, és nem is állít fel rangsort a hitközösségben. A felszentelés bibliai példáihoz tartoznak ugyanakkor bizonyos köteleességek is, mint például a kézrátétel, a böjt és ima, és a megválasztottak Isten kezébe helyezése (5Móz 3:28; Csel 6:6; 14:26; 15:40).

A felszentelt személyek az Úrnak és egyháznak szentelik oda talentumaikat a szolgálatra. A felszentelés alappéldája az, ahogy Jézus kiválasztotta tizenkét apostolát (Mt 10:1-4; Mk 3:13-19; Lk 6:12-16), a keresztyén szolgálat végső példája pedig az Úr Jézus élete és munkássága, Aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon (Mk 10:45; Lk 22:25-27; Jn 13:1-17). ■

Fel volt-e szentelve Ellen White?

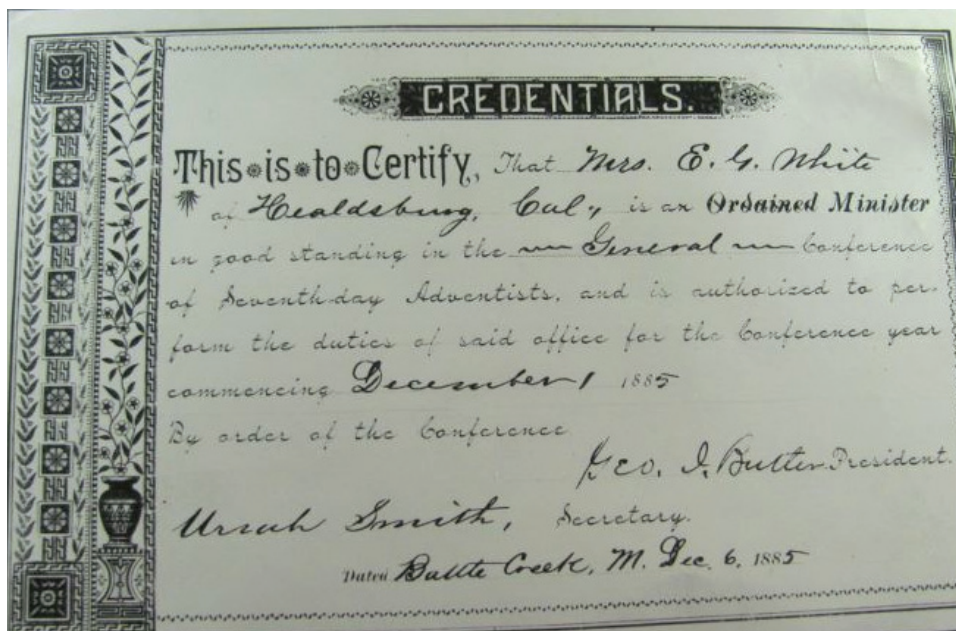
Anői személyek felszentelésével kapcsolatosan általában elhangzik az az érv, hogy Ellen White is fel volt szentelve, sőt még egy felszentelési igazolványt is kapott. A Bibliakutató Intézethez fordultunk ennek tisztázása végett, és választ is kaptunk, amelyet William Fagal, a White Alapítvány (White Estate) igazgatója fogalmazott meg. Íme, válasza:

Adventszemle: Fel volt-e szentelve Ellen White?

Egyetlen feljegyzés sincs arra vonatkozóan, hogy Ellen White valaha fel lett volna szentelve emberi kézrítétel által. De 1871-től kezdődően egészen haláláig különböző egyházi szervezetek „lelkészi megbízólevelet” adtak neki. S az igazolványon a megnevezés ez: „felszentelt lelkész” (ordained minister). Három ilyen felszentelési igazolvány – melyeket az 1880-as években kapott – van a birtokunkban. Érdemes megjegyezni, hogy az egyik igazolványon (1885) ki van húzva a „felszentelt” kifejezés. Az 1887-es igazolványon azonban nincs kihúzva.

Ez azt jelenti, hogy időközben felszentelték? Ezt állítják egyesek. Ám ha ez történt, akkor feltevődik a kérdés, hogy miért kapott felszentelt lelkészi megbízólevelet az azelőtti 15 éves időszakban. Azokban az években, de a következőkben is a neve olyan személyek neve mellett jelenik meg, akik szavazat által lelkészi megbízást kaptak. Az 1885-ös igazolvány – melyen ki van húzva a „felszentelt” szó – és az 1887-es igazolvány között levő különbségnek nincs jelentősége, mivel egy korábbi, 1883-as keltezésű igazolványon (mely szintén a birtokunkban van) ugyan csak nincs kihúzva a „felszentelt” szó.

Senki sem állítja, hogy a „felszentelt” szó kihúzása az 1885-ös okiratban azt jelenti, hogy időközben változott Ellen White státútuma, vagy hogy abban az évben visszavonták a felszentelését. Sőt, a „felszentelt” szó kihúzása inkább azt hangsúlyozza, hogy kissé furcsa dolog felszentelni egy prófétát. Az egyházban egyetlen ilyen különleges megbízás sem létezik. Ezért az egyház azt alkalmazta, amivel rendelkezett, vagyis a leg-

magasabb megbízást nyújtotta Ellen White-nak anélkül, hogy megtörtént volna a felszentelési szertartás. Végeredményben a prófétának nincs szüksége emberi megbízásra. Ellen White 1871 előtt több mint 25 évet tevékenykedett megbízólevél nélkül.

Határozott utasítás. A kérdést, hogy fel volt-e szentelve vagy sem, Ellen White saját kezűleg tisztázta. A Generál Konferencia levéltára számára 1909-ben kitöltött egy „önéletrajzi űrlapot”. A 19. pontban ez áll: „ha ön fel volt szentelve, jelölje meg az időpontot, a helyet és a felszentelési szertartást végző lelkész nevét”. Ellen White egy X-et írt ehhez a ponthoz. Hasonló választ adott a 26. pontban is, ahol ez áll: „ha újraházasodott, jelölje meg az időpontot és azt, hogy kivel kötött házasságot”. Ezzel tehát arra utalt, hogy sosem házasodott újra, és hogy nem is volt valaha felszentelve. Nem tagadta, hogy Isten választotta és képezte ki őt, de az adott kérdésre válaszolva utalt arra, hogy személyére vonatkozóan sosem történt meg egy felszentelési szertartás. (Ezeket az információkat Arthur L. White hozta nyilvánosságra az „Ellen G. White – a személy” című írásában, amely a *Spectrum* hasábjain jelent meg 1972 tavaszán). ■

A női személyek felszentelése mellett illetve ellen felvonultott helytelen érvelések

Némelyek azt hiszik, hogy ha jót tesznek, akkor több esélyük van az üdvösségre. Mások Isten iránti hálából tesznek jót, mert örülnek az üdvösség kegyelemteljes ajándékának, s ezáltal Uruk példáját követik. A kereszténynek kell-e jót tennie? Igen. A Biblia többször is hangsúlyozza a jócselekedetek fontosságát, s ezt maga Jézus is elmondta a juhokról és kecsékről szóló híres prédikációjában (Mt 25:31-46). Üdvözítőnk kijelentette, hogy az igazi hűségesek kegyelem és hit által, nem pedig „cselekedetek által” nyernek üdvösséget. Pál apostol hozzáteszi: „az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre” (Eféz 2:10). Megtörténhet, hogy a jó cselekedetek helytelen indítéktól legyenek vezérelve? Nyilván, hogy igen.

A Hetednapos Adventista Egyházban bizonyos ideje vita tárgyát képezi a nők felszentelésének kérdése, s a hangsúly főleg a lelkészi szolgálatra való felszentelésre esik. Ez a cikk nem arra szeretne kitérni, hogy fel kell-e szentelni vagy sem a nőket lelkészi szolgálatra. Ezzel szemben a szerző hangot ad azon véleményének, hogy a női személyek felszentelése mellett szóló érvek némelyike nem képviseli helyesen a Szentírást, vagy egyszerűen nem veszi azt komolyan. S a felszentelés ellen szóló érvek is ugyanezekkel a hibákkal rendelkeznek. Meghívlak, vizsgáljuk meg ezeket!

Helytelen érvek a nők felszentelése mellett

Az adventisták hangsúlyozzák Isten Igéjének fontosságát, és a Szentírás lapjain vezérlést keresnek. A hit és a keresztény gyakorlatok tekintetében a Biblia utolérhetetlen és mindent magamögé utasító helyet foglal el. A megbeszélések és viták során elhangzó egyes érvelések azonban nem képviselik helyesen a Szentírást vagy talán távol állnak attól, s ezáltal vagy hamisak vagy gyengék, vagy később, a szokások és a többségi akaratnak engedve lettek elsajátítva. Íme, néhány hiányos vagy következetességet hiányoló érv:

1. *A nők felszentelése kulturális és társadalmi szempontból szükséges.* Tény, hogy a világon számos ország kultúrájában és társadalmában újraértékelődött a nők szerepe, és egyre nagyobb nyomás nehezedik azokra az országokra, amelyek nem sorakoznak fel ezen irányzat mögé. Ez könnyen ahhoz a felfogáshoz vezethet, hogy az egyháznak is alkalmazkodnia kell a kultúrához, ha hallatni akarja hangját, és ha nem akarja, hogy szektának minősítsék. Csakhogy a kultúra önmagában nem feltétlenül helyes, és nem is határozhatja meg azt, hogy mit higgyenek, és milyen magatartást tanúsítsanak a hívők. Például vannak helyek, ahol a gyakori partnerváltás és mások kizsákmányolásának esetében a valódi kereszténység éles ellentétbe kerül a kultúrával!

2. *A nők felszentelésére azért van szükség, mert más egyházak már eldöntötték, hogy felszentelnek női személyeket lelkészi szolgálatra, s az adventistáknak nem kellene az utolsó helyen lenniük ebben a tekintetben.* A kérdés nem az, hogy mit tesznek vagy mit nem tesznek más egyházak, hanem hogy mi a helyes eljárás. Más egyházak például gyakorolják a gyermekkeresztiséget és vasárnapot ünnepelnek.

3. *A nők felszentelésére azért van szükség, mert már egyházunk kezdeti időszakának történelmében is bizonyítékokat találunk arra vonatkozóan, hogy a nők végeztek lelkészi szolgálatot, és még az is meglehet, hogy néhol felszentelték őket.* Azon-

ban még a Hetednapos Adventista Egyház növekedési folyamata sem garancia arra vonatkozóan, hogy a múlt bizonyos gyakorlatai helyesek voltak, tehát nyugodtan megismételhetők. Történelme során az egyház számos válsággal és kihívással küzdött, s gyakran követtek el hibákat is.

4. *A nők felszentelésére azért van szükség, mert nem etikus a felszentelés megtagadása a női személyektől.* A mai nemzedék szempontjából ez a kérdés az etikával kapcsolatos, legalábbis az emberek nagy hányada számára. Ezzel szemben a Bibliában nem találunk parancsot a nők lelkészi szolgálatra való felszentelésére vonatkozóan. Ezért elsősorban tisztázni kellene azt, hogy a Biblia megengedi-e ezt vagy sem, vagy hogy egyáltalán sugallja-e a nők felszentelését. S csak az után beszélhetünk az etikáról, miután ez a kérdés tisztázódott. Eszerint úgy is érvelhetnénk, hogy bibliai szempontból nem etikátlan a nők felszentelésének tiltása, sőt e kérés megtagadása egyetlen mennyei parancsot sem hág át, mint ahogy nem ütközik mennyei előírásba az sem, hogy nem szenteljük fel a szombatiskolai tanítókat.

5. *Azért van szükség a nők felszentelésére, mert folyamatos és időszakos változásokra van szükség, amelyek elkerülhetetlenek.* Mivel a Szentlélek vezet az egyházat és változásokra várunk, mégis változtatni csak a változás kedvéért nem a legjobb indok. Egyházunk történelmében számos helytelen teológiai és gyakorlati döntés példáját találjuk. A Szentírásban az athéniak igyekezete „valami új” iránt nem feltétlenül dicséretreméltó hozzáállásnak bizonyult (Csel 17:21).

6. *A nők felszentelése gyakorlati okokból szükséges.* Habár a teológiai megvilágítást gyakran befolyásolta a gyakorlat – és sokszor nem is helytelenül, hanem sőt, szükséges módon –, mégis meglehet, hogy ez a megközelítés olyan dolgokhoz vezet, amelyeket később nagyon nehezen lehet helyrehozni. A katolikus papi hierarchia kialakulásának, Róma püspöki primátusának és pápai, magas pozíciójának nincs bibliai alapja.

7. *A nők felszentelésére azért van szükség, mert ez a vita nem fog magától elcsitulni.* Vannak még más viták is, amelyek amúgy sem fognak eltűnni önmaguktól, mint például az evolúció- és teremtés-; a vasárnap- vagy a szombatünneplés; a lélek halhatatlanságának tana a halál állapotának bibliai álláspontjával szemben. Ha az egyháznak engednie kellene egy bizonyos esetben csak azért, mert különben nem csitul el a vita, akkor talán ésszerű lenne döntenie a többi vitatott kérdésben is, melyek hasonló kihívások elé állítanak. Nyil-

vánvaló tehát, hogy bibliai szempontból nem így tevődik fel a kérdés. Ellenkező esetben az egyház mindig arra alapozna, amit a többség mond, és nem arra, hogy mit mond a Szentírás.

A nők felszentelése mellett felhozott érvek listája távolról sem teljes. Azonban rámutat arra, hogy a felvonultatott érvek támadhatókká válnak, ha az egész eljárás nem a Bibliára épül.

Helytelen érvek a nők felszentelése ellen

Most pedig figyeljük meg a női személyek felszentelése ellen szóló érveket, melyek a maguk során ugyanolyan helytelenek:

1. *A nők felszentelése azért elfogadhatatlan, mert mindent vissza kell utasítani, ami a társadalomban vagy a kultúrában történik.* Az ilyen érvelés szerint a kulturális és társadalmi normák teljes egészében és mindig Isten-ellenesek, ám ez az érv nehezen alátámasztható. A kultúra nem egy bevásárlókosár, amelyben minden összevegyült, s ezért a keresztények számára teljes egészében elfogadhatatlan. És a keresztények nem is utasítanak vissza mindent. Például arra hívtak, hogy ne becsüljük alá a kormány tekintélyét, amely szintén a kultúra egy részét képezi (Róm 13:1-3).

2. *A nők felszentelése azért elfogadhatatlan, mert el kell utasítanunk mindent, ami más egyházban történik.* Az a tény, hogy az adventisták nem feltétlenül utánoznak más egyházakat, nem azt jelenti, hogy automatikusan elutasítunk mindent, amit más egyházak tesznek vagy ami náluk történik. Az adventistáknak más keresztények tapasztalataira kell alapozniuk. Elismerik azoknak a bibliai tanításoknak a fontosságát, amelyet a reformátorok, az anabaptisták és mások fedeztek fel és gyakoroltak.¹

3. *A nők felszentelése azért elfogadhatatlan, mert annak ellenére, hogy már 40 éve szóba hozták, az egyház hivatalosan sosem fogadta el.* Egy ilyen érvelés a hagyományokra épül, s ilyen értelemben ez egy adventista hagyomány. Ez azonban nem bibliai érv. Tudjuk azt, hogy az adventista pioníroknak is hosszú időbe telt, míg egyetértés született közöttük bizonyos alapelvekre vonatkozóan. Ilyen volt például a Szentháromság tana, amely mellett határozottan kiállt Ellen G. White, mégsem fogadták el egykönnyen.

4. *A nők felszentelése azért elfogadhatatlan, mert ez egy feminista mozgalom küzdelme azért, hogy a nők vezető beosztásba jussanak.* Igaz, hogy a feminista teológia egyes formái teljes mértékben átértelmezik a Szentírást és abból a feltevésekből indulnak ki, hogy a Szentírás nem Isten

szava, s ezzel nagy károkat okoznak, ami teljesen elfogadhatatlan az adventisták számára. Igaz, hogy a feminista mozgalom egyes ténykedései is zavart kelthetnek az egyházban. Ám ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy emiatt semmilyen formában és sosem kellene támogatni a nők felszentelését. A szembenálló táborok helytelen érvelései nem szabad meggátoljanak abban, hogy helyes észérvek alapján tegyük azt, amit tennünk kell.

5. *A nők felszentelése azért elfogadhatatlan, mert ellentmond a hagyományos női szerepkör és küldetés megértésének, valamint a családi kapcsolatoknak az alárendeltség kérdésében.* Ez nem egy kimondottan helyes érv. A nők felszentelése mellett érvelő személyek azt mondhatják erre, hogy a családon belül a nők alá vannak rendelve férjeiknek, és hogy a férjnek úgy kell szeretnie feleségét, ahogy Krisztus is szerette az egyházat. Ám ők sosem fogadják el azt, hogy minden nő bármely férfi alá rendeltetett. Másfelől pedig, még ha helyes is lenne ez az érvelés, nem használható fel a változás megfékezésére, ha a változást maga a Szentírás követeli meg.

6. *A nők felszentelése gyakorlati szempontokból elfogadhatatlan. Egy ilyen változtatás fölbortaná a rendszert és zavart keltene.* Teljesen biztos, hogy az újítások kellemetlen érzéseket, bizonyos szorongást szülhetnek, és egyes férfiakban felmerülne a kérdés, hogy mi is az ő feladatuk, és hogy miként kellene viszonyulniuk a tekintélyes beosztásba került női személyekhez. Mindezek mellett végső soron nem a gyakorlati okoknak van döntő szerepük abban, hogy mit kell vagy mit nem kell tennünk.

7. *A nők felszentelése azért elfogadhatatlan, mert bizonyos értelemben a homoszexuális életmód támogatásával hozható kapcsolatban.* Tény, hogy egyesek a nők felszentelésének kérdését a homoszexuálisok életmódjával hozzák összefüggésbe. Míg mások, akik kiállnak a nők felszentelése mellett, határozottan elítélik a homoszexuális életmódot, hiszen a Biblia is tiltja ezt. Ugyanaz tehát a tényállás: a helytelen érvek nem akadályozhatnak meg abban, amit meg kellene tennünk a leghelyesebb észérvekre alapozva.

8. *A nők felszentelése azért elfogadhatatlan, mert támogatói a liberális teológia hívei vagy kritizálják a Szentírást.* Adventista körökben nem igazán helytálló ez az érvelés. Bár egyesek összefüggést látnak a nők felszentelésének kérdése és a liberális teológia között, az elsöprő többség azonban nem érzi ilyet. A nők felszentelését gyakran épp azok támogatják, akik igencsak értékelik a Szentírást.

IGEN vagy NEM a felszentelésre – de helyes indítékokból

Történelmük során az adventisták hangsúlyozták, hogy a Szentírással, Isten Igéjével rendelkeznek, és a Biblia tanulmányozására szentelik életüket és követik előírásait. Úgy tűnik azonban, hogy a felszenteléssel kapcsolatos vitában nem minden esetben ez történik. Néha rövidzárlatot okozunk a kérdésben, amikor másodrendű vagy akár téves érveket vonultatunk föl. Nem volna szabad megengednünk, hogy ez megtörténjen. Csak érzelmileg túlfűtött légkört alakítunk ki, ha haszontalan érvekre összpontosítunk és nem a Szentírásra.

Egy másik írásomban bemutattam, mi kellene, hogy vezéreljen a Szentírás tanulmányozásában, és milyen kérdéseket kellene feltennünk.² Itt elég megjegyeznünk csupán azt, hogy ahol a Bibliában nincs határozott kijelentés valamire vonatkozóan, ott az adventisták sem kellene a következőket állítsák: (1) *ha valamit nem tilt a Szentírás, akkor megengedi azt* – ez azt jelenté, hogy akár dohányozhatunk és kábítószert is fogyaszthatunk; (2) *ha valamit nem enged meg a Szentírás, akkor tiltja azt* – ez azt jelenté például, hogy a Hetednap Adventista Egyház intézményeiből teljes mértékben ki kellene zárni a modern orvostudományt. Vegyük tehát a bibliai elveket úgy, ahogy vannak, és tegyük különbséget a bibliai leírások és a bibliai előírások között. Továbbá tartsuk szem előtt azt, hogy a Szentírásban az idők során változtak bizonyos felfogások (például: a válásra vonatkozó ószövetségi előírás, és Jézus határozott kiállása a válás ellen).

Tűzzük ki célul, hogy tanulmányozzuk a Szentírást, és megpróbáljuk felfedezni azokat a bibliai alapelveket, amelyek a felszentelésre vonatkozó vitában irányadók lehetnek. Mérlegeljük a bibliai bizonyítékokat, imádkozzunk és engedjük, hogy a Szentlélek vezéreljen. S ha ez megtörtént, csupán csak akkor hozhatunk fel másodrendű érveket. Ám az első és a legfontosabb a Szentírás. ■

Erhard Müller társigazgató, Bibliakutató Intézet

1. Lásd E. G. White *A nagy küzdelem*, 4–14. fejezeteit.

2. Például Ekkehardt Müller „Hermeneutical Guidelines for Dealing with Theological Questions”, amely megtalálható a https://adventistbiblicalresearch.org/sites/default/files/pdf/Hermeneutical_Guidelines.pdf honlapon

Út a csillagok felé

Interjú Emma Modoránnal

Adventszemle (A): Beszélj röviden a munkádról.

Emma Modoran (EM): Az Európai Unió egyik intézményében, az Európai Külügyi Szolgálat keretén belül dolgozom jogászként.

A: Milyen oktatási pályát jártál be? Hol végeztél?

EM: A líceum elvégzése után felvettek az Irodalomtudományi Egyetem Külügyi Kapcsolatok és Európai Tanulmányok karára. Az ottani tanfolyamok azonban nem feleltek meg teljes mértékben elvárásaimnak, ezért már az első évben elhatároztam, hogy irányt váltok, s készülni kezdtem a Jogi Egyetemre. A már megkezdett egyetemet is elvégeztem, s miután bejutottam a jogra, teljes mértékben arra összpontosítottam. Ezzel párhuzamosan a Francia-román Jogi Kollégium tanfolyamaira jártam, amellyel az egyetem kapcsolatban állt, s ezáltal francia jogi oklevelet szerezhettem.

Az utolsó egyetemi évben Erasmus ösztöndíjat kaptam, s így a párizsi Panthéon-Sorbonne Egyetemen folytattam a tanulmányaimat. Az ott töltött évben a Francia Kollégium diplomadolgozata alapján beiratkoztam az első mesteri fokozatú évre, a Panthéon-Assas Egyetem Nemzetközi Jog karára. A második évet is Franciaországban folytattam, mivel a francia kormány ösztöndíjat ajánlott, s így nemzetközi gazdasági jogot hallgattam a Panthéon-Sorbonne Egyetemen.

Tanulmányi éveim során számtalanszor kegyetlenül be kellett osztanom az időmet, hogy mindent sikerrel elvégezhessek. Voltak olyan pillanataim is, amikor hatalmas nyomás nehezedett rám a sok tennivaló miatt, ám meg voltam győződve, hogy ha megteszek minden tőlem telhetőt, akkor Isten segítségére számíthatok.

A: Hogy lettél az Európai Unió alkalmazottja?

EM: A mesteri fokozat első évében – ez két évvel Románia uniós csatlakozása után történt

– versenyvizsgára jelentkeztem egy jogi állásra az uniós hivatal keretén belül. A lánytestvérem korábban már átesett egy hasonló versenyvizsgán, és ő bátorított. Még tanultam, és még várom kellett a mesteri fokozatú oklevélre, de mégis készülni kezdtem a versenyvizsgára.

Az egy év leforgása alatt zajló három vizsga idején gyomorideggel mentem be a vizsgára és nem túl bizakodóan távoztam onnan, de Isten velem volt, és a nevemet ott találtam azok között, akiknek sikerült a vizsgájuk. Ám ez még nem azt jelentette, hogy biztosítva volt a munkahelyem, hanem csupán azt, hogy részt vehetek az interjúkon.

A tanulmányaim befejeztével ugyanazokkal a kihívásokkal szembesültem, amelyekkel bárki találkozik az egyetem elvégzése után. S mindent tetőzte az egyre mélyülő gazdasági válság. Tapasztalatra volt szükségem ahhoz, hogy munkahelyet találjak, de a tapasztalatszerzéshez valahol el kellett kezdenem. És én a gyakornoksággal kezdtem: 3 hónapot dolgoztam Közép-afrikai Köztársaságban az Európai Unió Külképviselőténél, majd 6 hónapot Koszovóban az Európai Unió Irodájában. S végül a második gyakornoki időszak végén egy meghatározott időre szóló állást kaptam az Európai Bíróságon Luxemburg-

ban. Az egyetemi éveim alatt már egy hónapot gyakornokként dolgoztam az ottani nyelvész-jogász egységénél, és most egy rövidebb időszakra újra szükségük volt rám. Ez volt az első fizetett állásom. S amikor közeledett a munkaszerződés lejáratja, egy másik nemzetközi szervezetnél, a strasbourgi Emberjogi Bíróságon kínáltak fel egy szintén időszakos állást. S így tapasztalatkot szereztem, s ezek után jelentkeztem állásinterjúra oda, ahol felvettek, és ahol most is dolgozom.

Ha az ember visszatekint és látja az egymásba fonódó eseményeket, akkor minden értelmet nyer, látja, amint egyik tapasztalat a másikhoz vezet, és könnyen az az érzése támadhat, hogy minden olyan simán és akadálymentesen zajlott. Ám amikor befejeztem a tanulmányaimat, semmi sem tűnt egyszerűnek. Tulajdonképpen számos kérdés, kétely fogalmazódott meg bennem, és sokszor nehéz döntéseket kellett hoznom. Sok jelentkezésemre nem kaptam választ, és az utat kudarcok is tarkították. Voltak esetek, amikor nem kellett sok időnek eltelnie és rájöttem, hogy nekem jobb, hogy bezárult (néha be is csapódott) előttem egy ajtó, amelyen mindenáron át szerettem volna jutni. További kérdésekre pedig még mindig kíváncsian szeretnék választ találni.

Nem is egyszer feltettem már a kérdést, hogy hogyan tovább. Voltak pillanatok, amikor nem láthattam tovább néhány hónapnál, és nem tudtam, merre tartok, s ilyenkor szerettem volna lerántani a leplet az ismeretlenről, vagy legalább annak egy kis sarkáról. S miközben kérdések gyötörték, Isten már előkészített számomra valamit. Talán, ha mindent előre tudok, akkor nem éreztem volna, hogy Tőle függ az életem.

A: Az európai intézményekben milyen megítélése van az adventista egyháznak?

EM: Belgiumban nem igazán ismerik az adventistákat. Az ottani egyház közel 2000 tagot számlál, ami azt jelenti, hogy minden 5500 lakosra jut egy adventista. Az egyház neve egyáltalán nem ismerős azok számára, akiknek megemlítem. A legtöbb ember számára, akikkel kapcsolatban kerültem, én vagyok az első adventista személy, akit megismernek. Ez egy plusz felelősséget jelent számomra. Mindenben megpróbálok a körülöttem levő személyek segítségére sietni. Az emberek ugyanazokkal a nehézségekkel és szükségletekkel küzdenek, mint máshol. Azért imádkozom, hogy nyitott szemmel járjak, és sose menjek el közömbösen a szükben levők mellett.

A: Az utadba kerülő eddigi kihívásokhoz és döntésekhez való viszonyulásodban jelentett-e előnyt a hited?

EM: Egyetemi éveim alatt teljes mértékben éreztem a szombat áldását. Különösen a vizsgaidőszakban, amikor örült iramban következtek egymás után a megmérettetések, s a vaskos könyveket újra meg újra ki kellett olvasni, ennek ellenére én péntek este mindent félre tettem. Sosem volt olyan érzésem, hogy hátrányban lennék évfolyamtársaimmal szemben azért, mert ők egy nappal többet tanulhatnak. Sőt, abban az előjogban részesülhettem, hogy lelkiismeret furdálás nélkül egy pihenőnapot tarthattam, feltöltődhettem, és új erőkkel kezdhettem naplemente után a tanulást.

A mesteri fokozat megszerzése alatt is éreztem ezt az áldást. Egyik alkalommal az egyik vizsgát sztrájk miatt áthelyezték szombatra. S míg Romániában szép tapasztalatokat szereztem ez irányban, hiszen megértő tanáraink voltak és mindig találtak megoldást, Franciaországban, ahol ádázul védelmezik a világi életet, sokkal kevesebb esélyem volt arra, hogy vallási okokból megértést tanúsítsanak. Ha nem tudom más napra áthelyezni a vizsgát, akkor elmarad őszire, de ebben az esetben már nem pályázhatok ösztöndíjra, emellett a mesteri fokozat második évére lejár a beiratkozási időszak. Isten jól tudta, hogy mi a tétje ennek a vizsgának, ezért Rá bízam aggodalmaimat. Olyan boldog voltam, amikor tudomásomra jutott, hogy az egyetem vezetősége elfogadta kérésemet, és külön, más napon vizsgázhatok.

Továbbá folyamatosan erőt adott az a tudat, hogy Isten minden körülményt ellenőrzése alatt tart. A mesteri fokozat első éve nagyon nehéz volt. Nagy volt a konkurencia, mivel a jegyek függvényében vált jogosulttá a hallgató a második év elkezdésére. S míg az első évben körülbelül 150-en voltunk, a másodikban azonban legtöbb 20-an jutottunk tovább. Néha az volt az érzésem, hogy az egész világ foggal-körömmel harcol ellenem. Ha nem sikerült eljutnom egy tanfolyamra, nagyon nehezen találtam valakit, aki szívesen átadja a jegyzeteit. A könyvtárban alig lehetett üres helyet találni, és csak este kilenckor, zárás előtt távoztam. Abban az évben egyszer megkérdezték az évfolyamtársaim: hogyhogy olyan nyugodt vagy, miközben mindannyian stresszesek vagytok?

Ugyanezt a kérdést intézték hozzám a munkatársaim is, hiszen a munkatempó néha szédületes és sokan csodálkoznak, hogy miként tudom

megőrizni a nyugalmamat, és hogy tudok ilyen körülmények között is mosolyogni. Az Istenbe vetett bizalom erőt ad. Isten valóban békéjét csöppentheti lelkünkbe, s ez minden értelmet felülmúl.

A: El tudnád mondani egyik tapasztalatodat, mely során határozottan láttad Isten segítségét?

EM: Több alkalommal is éreztem nem csak azt, hogy Isten segít, hanem azt is, hogy a karjaiban hordoz, mint apa a gyereket. Az egyetemi éveim alatt megtanultam bízni az Ő erejében, amikor kísértést éreztem, hogy saját erőmben bízzak, ha azt hittem, hogy átvettem a tananyagot és elég jól tudom, mert ilyenkor váratlanul alacsony osztályzatot értem el. Máskor viszont, ha vizsga előtt felmértem az anyag terjedelmét és rádöbbentem, hogy túl kevés idő áll rendelkezésemre a tanulásra, és ezzel elismertem, hogy milyen sebezhető vagyok, s a mennyei segítségbe kapaszkodtam, s ilyenkor meglepően jó eredményeket értem el. Ezt a lelkét sosem akarom elfelejteni.

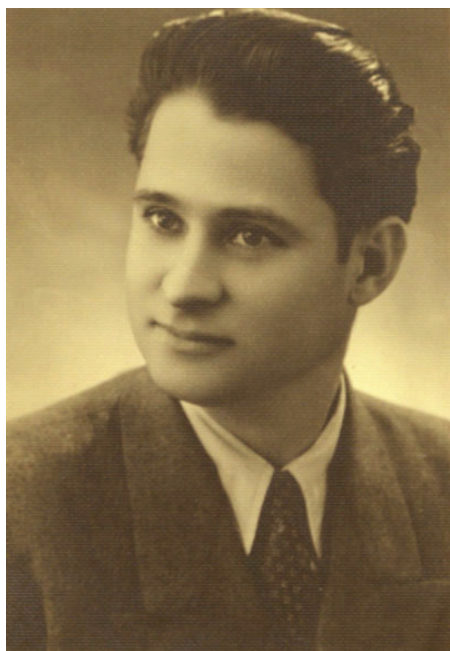
Az egyik alkalommal Isten közbelépését érezhettem, amikor a munkahelyemre versenyvizsgáztam. Brüsszelbe utaztam az írásbeli vizsgára, és előbbi este beállítottam a cseregőőrat, hogy reggel korán még átismételjem az anyagot. Nem könnyű kiválasztani az átismételt tananyagot egy vizsga előtt, főleg akkor, ha amúgy sem rendelkezel bibliográfiával... Aznap reggel többek között készítem éreztem arra, hogy átolvassak egy bizonyos fejezetet. Az írásbeli vizsga első felében kaptunk egy ebédszünetet, s ez idő alatt talákoztam néhány barátommal. A beszélgetés alatt szóba került az a tananyag, amelyet átismételtem aznap reggel. Visszatérve a terembe, amikor megkaptuk a vizsgatételt, akkor vettem észre, hogy épp az elolvasott és a barátaimmal megvitatott anyagból kaptam a tételt. Ez véletlen egybeesés? Én a Gondviselésben hiszek, nem a véletlenekben.

Hálát adok Istennek eddigi megvalósításaiért, melyeket teljes mértékben Neki köszönhetek. „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” – ez egy olyan elv, amely az élet minden területére érvényes. Ha terveinket a kezébe helyezzük, akkor Ő sokkal többet tehet értünk, mint amit kérni merészelünk vagy remélünk. ■

Ilie Penca – munkás az Úr szőlőskertjében (II)

Dana Bordeianu interjúja Ilie Penca nyugalmazott lelkésszel.

Penca Ilie olyan családban nőtt fel, ahol mindig az asztalon volt a Biblia, s ahol a szép szavak és az igazság előkelő helyet foglaltak el. Ifjú éveiben azonban nagy igazságtalanság érte: azért került börtönbe, mert Istent választotta, és mert erkölcsös ember volt, amit még elnyomói is elismertek. Legszebb éveit börtönben töltötte reménykedve, hogy egy nap majd szabad lehet...

Dana Bordeianu (DB): *Mi következett, miután négy év börtönbüntetésre ítélték? Börtönéveiből mire emlékszik?*

Ilie Penca (IP): Politikai elítéltek közé kerültem. Az egyik cellában volt egy személy, akinek a kezén és lábán is láncok voltak. Meghallotta, hogy keresztény vagyok, és magához hívatott, majd bevallotta, hogy öngyilkos akar lenni. Isten bölcsességet adott és beszéltem vele, vigasztaltam őt, bátorítottam, hogy bízson az Úrban. Később hallottam, hogy fellebbezése után két évre csökkentették a büntetését.

Onnan Aradra kerültem. Nagyon lefogytam. Aradon egy műhelyben dolgoztam, vesszőkosarakat fontunk az üvegekorsókra. S mivel mind egy szobában voltunk, szombaton imádkoztunk, énekeltünk és tanultuk a leckét – egyik testvér a kabátjába csempészett be egy Bibliát. Annyira oda-szentelt életem volt akkor, hogy ha eljött volna az Úr, biztosan készen lettem volna az üdvösségre.

DB: *Mi volt a napi program, kényszerítették-e valamire, és milyen volt a börtönélet?*

IP: Nagyon nehéz volt. Étkezéskor például disznóhúst szolgáltak fel babfőzelékkel. Amikor az ételben megláttam a szalonnát, visszavittem és azt mondtam: „Mi nem eszünk ilyesmit”. Csak a féltényérnyi szelet kenyeret ettem meg. Erre behívatott a börtönigazgató. Zsidó ember volt. Ő volt az akkori belügyminiszter, Teoharie Georgescu testvére, és megértéssel viszonyult hozzánk.

Megkérdezte: „Mit akartok?” Elmondtuk, azt szeretnénk, hogy nekünk tegyék félre az ételt, mielőtt beletennék a húst. És úgy tettek. Azt hiszem, egy adott pillanatban megsajnálta, mert tizenhatunknak hetente egyszer adtak fél liter olajat és hagymát, hogy készítsünk magunknak ételt.

Volt a műhelyben egy lemezkályha, s mivel vesszőt fontunk, volt amiből tüzet raknunk. Volt fazekunk és puliszkalisztünk is, mivel havonta kaphattunk otthonról 10–12 kilogrammot. Megszerveztük, hogy esténként két-két személy mindig főzze meg a puliszkát. Négy nagy tányérral készítettünk, hogy mindenkinek jusson. Nagyon ízletes volt. Ha úgy esett, hogy valamelyikünk épp csomagot kapott és túró is volt benne, akkor még jobb volt, ha nem, akkor csak magára ettük a puliszkát.

Egy ideig nehéz volt. Aztán növelték a fejadagunkat. Jobb ételt és már két szelet kenyeret kaptunk. Vasárnap este pedig mindig egy nagy meritőkanál cukros makarónit adtak. Másfél év elteltével kissé felerősödtünk.

DB: *De milyen volt a kezdeti időszak?*

IP: Nehéz... Egy penészes, nyirkos, betonpadlós cellában voltunk közel negyvenen. A folyók fele az ágy alatt aludt. Elosztottak bennünket, húszan az ágyon, húszan alatta. Amint ürült egy hely az ágyon azonnal akadt rá jelentkező, s ha újonc érkezett, a szobafőnök az ágy alatt adott neki helyet. Marha-bendőlevest kaptunk. Volt egy kis ablak, azon keresztül láttuk, hogy lapát-

tal mossák az udvaron a marha-bendőt. Egyesek meg sem tudták enni. Mi megettük, mert éhesek voltunk. Tavasszal spenótot kaptunk. Olyan kemény volt a szára, hogy nem lehetett lenyelni.

DB: *Meg volt engedve, hogy olvassanak?*

IP: Egyetlen nagyon jól elrejtett Bibliánk volt. Úgy olvastunk, hogy közben valaki mindig a cellajtót figyelte, mert a fegyőrök résen voltak. De nagyon szerettünk énekelni is...

DB: *És nem hallgatták el önöket?*

IP: Meg volt tiltva az éneklés, de mi halkan mégis énekelünk.

Egyik nap a politikai tiszt megkérdezte az egyik adventista fiút: „Na, mit csinálnak a szentek?” A fogoly így válaszolt: „Hagyjon parancsnok úr, eléggé megvert már bennünket a sors.” A politikai tiszt azonban kihúzta magát és azt mondta. „Mi valóban úgy tartjuk, hogy ti szentek vagytok! Ezt ne feledd el, és mond meg a többieknek is!”

A műhelybe gyakran bejött a főhadnagy is beszélgetni. „Nem itt a helyetek. El fogtok innen menni. Fiúk, legyetek bátrak” – szokta mondogatni. Tulajdonképpen ez tartotta bennünk a lelket. Az idősebbek is bátorítottak: „Ha szeretnél kikerülni a börtönből, akkor nem szabad elcsüggedned. Hinned kell, hogy holnap szabadulsz, különben megbetegszik a lelked és meghalsz!”

DB: *Reménykedett a szabadulásban?*

IP: Egyik szombaton bejött az ügyész. Ott talált mindannyiunkat a szobában. Elmondtuk neki, hogy várjuk, hogy megkegyelmezzenek nekünk. Erre így válaszolt: „Ha majd megváltoztatjátok a magatartásotokat”. „De hát mi nem bántottuk sem Istent, sem embertársainkat, hiszen semmi rosszat nem tettünk. Mi mindenképp szeretünk” – válaszoltuk.

DB: *Nem fellebbezték?*

IP: De igen, s ennek következtében egy-egy évvel csökkentették az ítéletet. Én négy év helyett három évet kaptam. Az 1950-es év tavaszán aztán Petru Groza elnökhöz eljutott egy beadvány. Már ősz volt, amikor hívtak a börtönirodába. Két idős úriember és két hölgy volt ott. Ahogy beléptünk, hozzánk fordultak: „Mi van magukkal? Miért zavarnak? Ki hívta ide magukat?” Megszéppentünk, és kissé elszomorodtunk, erre elnevelték magukat: „Fiúk, ne féljete, jó hírem van. Gyertek közelebb és figyeljete. Egy kormányrendelet értelmében felére csökkent

a büntetésetek.” Ránk néztek, majd megkérdezték: „Örültök ennek, fiúk?” Hát hogyne örültünk volna. „Most még prémiumot is kellene adnunk a munkátokért” – mondták. Egy börtönben töltött évre négy hónapot kaptunk. Decemberre előjegyezték a megkegyelmezésre.

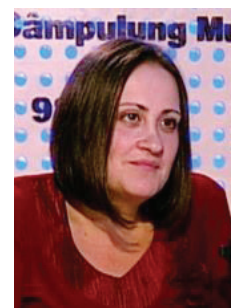
DB: *Milyen volt a várakozás?*

IP: Nehéz. Azért imádkoztunk, nehogy megdölgödjék magukat. December 30-án hívtak, hogy adjuk le a ruháinkat, s miközben a börtönkapu felé mentünk, visszaszólítottak. Még egyszer leellenőrizték a dossziénkat, netalán más büntetésünk is van. Még egy izgalmakkal, imával és félelemmel töltött éjszakát maradtunk a börtönben. Szombat reggel aztán újból felsorakoztattak. Átnézték az iratainkat, majd kezünkbe nyomták szabadlábra helyezésünk papírjait, és azt mondták: „Fiúk, szabadok vagytok!”

Kettesével léptünk ki a börtönkapun. Hová mehetnénk? Elmentünk a gyülekezetbe. A testvérek nagyon megörvendtek nekünk. Baciú testvér felesége hármunkat elszállásolt, mert vasárnap ők is Bukarestbe utaztak. Vasárnap éjszaka utaztunk és hétfőn reggel értünk Bukarestbe. A Labirint iskolához mentünk. Indricău testvér épp akkor jött ki az óráról. Bevitt az irodába, aztán jött Demetrescu bácsi is, aki sokat sírt és imádkozott érettünk: „A fiaink, a fiaink szenvednek az Úrért!” – mondogatta. Aztán meghívott ebédre.

Az év őszén kérvényeztem, hogy vegyenek föl a Teológiai Szemináriumba. Négy év múlva vettek fel, majd munkába álltam.

Penca Ilie úgy döntött, hogy örökre az egészséges tanítás mellett marad. S ennek köszönhetően, most, amikor sok év telt el fölötte, megöszült és a hangja is mélyebb lett, Penca Ilie példává vált a körülötte élő emberek számára. Ez emlékeztet az Eféz 6:14-17 verseire, ahol ezt találjuk írva: „Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába... mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát... az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde.” Az Úr szólóskertjének e munkása úgy döntött, hogy Isten mellett marad a nehéz idők közepette, amikor börtönnel fenyegettek meg mindenkit, és felövezte magát igazlelkűséggel. Az igazság mellvasát öltötte magára letartóztatása alatt, és a hit pajzsával állt ki testvéreivel együtt Istenért, s amikor kellett, akkor nem tartott a kommunista rendszertől, hanem használta a Lélek kardját, Isten Igéjét. ■

Dana Bordeianu
ügyvéd és szerkesztő,
Radio Vocea Speranței
és Speranța TV

Még egy kiáltás...

Nemrégiben olvastam Andrei Pleșu, a Humanitas Kiadó által megjelentetett „Parabolele lui Isus” című kiváló könyvét. Újra átéltem a bibliai példázatok nyújtotta különleges élményeket, melyeket egyfelől a leírások szépsége, másfelől pedig a tanítások bősége és a „mesebeli” igazság győzelme gerjeszt.

A könyv bevezetője egy zsidó kultúrából származó népi példázat, amely felkészíti az elmét és a lelket a találkozásra Jézus példázataival. Annyira magával ragadott, hogy teljes terjedelmében közzélni szeretném.

„Sokévnnyi nyomasztó szegénység után – ami azonban nem törte meg Istenbe vetett bizalmát –,

a krakkói Eisik rabbi álmában egy parancsot kap, hogy kutassa fel Prágában a királyi palotához vezető híd alá rejtett kincset. S miután az álom három éjszaka egymás után megismétlődik, Eisik rabbi elhatározza, hogy Prágába utazik. Csakhogy a hidat éjjel-nappal őrzik, s a rabbinak nincs bátorsága ásní. De minden nap eljön a hídhöz és estig ott sétál. Az örök parancsnoka megkérdezi: keres valamit, vagy vár valakit? Ekkor Eisik rabbi elmeséli álmát, amiért tulajdonképpen Prágába jött. Az ör hangosan nevetni kezd: »Ó, te szegény ember, kinek elkoptak már a sarui, ily nagy útra indultak egy álom kedvéért! Hát ez történik, ha hiszel az álmokban! Nekem is a nyakamba kellett volna vennem a világot, amikor egyszer álomban azt a parancsot kaptam, hogy menjek el Krakóba Jekel fiához, egy Eisik nevű zsidó ember házába, és a kályha mögött kezdjek el ásni, mert kincset találok. Eisik, Jekel fia! El tudom képzelni, hogy ott a zsidó lakosság egyik fele az Eisik, a másik fele pedig a Jekel nevet viseli, ezért minden házban kotornom kellene a földet!« Az ör újra hangosan felnevetett. Eisik rabbi illedelmesen meghajolt, majd hazatért, kiásta a kályha mögött a kincset, és egy részéből felépített egy imaházat, amelynek a neve „Reb Eisik Reb Jekel” Iskolája.” (Andrei Pleșu, *Parabolele lui Isus*, Humanitas Kiadó, Bukarest, 2012).

E példázat üzenete többféleképpen értelmezhető, ha helyesen és módszeresen nyitjuk meg alkalmazásai előtt az utat.

Valósággá vált álom

Mindenki emlékszik még – főleg a 35 évnél idősebbek – a romániai adventisták egyik legmerészebb, 1989 előtti álmára. Ez az álom főleg akkor mozgatta meg képzelőerőnket, amikor közvetlenül érintettek voltunk: amikor elbocsátottak az egyetemekről; amikor nem jelenhettünk meg a vizsgákon, mivel épp szombatra estek; amikor minden hétfőn kiállítottak az osztály elé, hogy megkapjuk a szokásos fejmosást... Amikor szinte teljesen el volt zárva előlünk a megalkuvás nélküli tanuláshoz való hozzáférés.

És akkor arról álmodoztunk, hogy milyen szép lenne, ha saját iskoláink lennének, ahol gyakorlatba ültethetnénk mindazt, amit tanulunk a Szentírásból és a Profétaság lelkéből. Lán-

*Minden keresztény szülőnek
ünnepélyes kötelessége olyan
nevelésben részesíteni gyermekeit
amely az Isten és a mennyei ter-
mészet megismeréséhez vezeti őket,
az Ő akaratának engedelmeskedve
és Isten útját járva.*

golt a lelkünk, amikor híreket kaptunk a nyugati világban levő adventista oktatási rendszeréről, és legalább még imádkozni sem mertünk egy ilyen esélyért magunk vagy gyerekeink számára. A kultúrára leginkább éhesek különböző trükköket találtak ki, hogy lehetőleg megalkuvás nélkül bekerüljenek egy állami (különben akkor csak állami oktatási intézmények voltak) egyetemre. S ez kevés, nagyon kevés embernek sikerült. És hatalmas áldozatok árán. Ó, milyen tehetetlenek voltunk egyházunk alapvető elvárásaival szembesülve: „A gyerekek családon kívüli oktatásának megtervezésében a szülőknek figyelembe kell venniük azt, hogy kockázatosra vált a képzés a köziskolákban, ezért arra kellene törekedniük, hogy olyan iskolákba küldjék gyermekeiket, ahol a Szentírásra alapozva tanítják őket. Minden keresztény szülőnek ünnepélyes kötelessége olyan nevelésben részesíteni gyermekeit, amely az Isten és a mennyei természet megismeréséhez vezeti őket, az Ő akaratának engedelmeskedve és Isten útját járva” (Ellen G. White: *Tanácsok szülőknek és tanulóknak*, 158. old.).

Buzgón vágyoztunk arra, hogy ilyen választási lehetőségeink legyenek, ám ez csak azon keveseknek adatott meg, akik elhagyták az országot. E keserű valóság ellenére sok Eisikhez hasonló személy volt, kik számára az adventista iskolák megvalósulásának álma erőteljesebb volt a történelmi korszaknál és az általánossá váló tehetetlenségénél. Nekik volt erejük hinni azt, hogy ez az álom – „elszigetelt helyeken kisebb iskolákat kell létesíteni, ahol ifjainkat nem csak a Szentírásra és a tudományra, hanem a gyakorlati életre is meg kell tanítani” (U.o. 167. old.) – hazánkban is valósággá válhat. Még nem tudták, hogyan és mikor fog ez megvalósulni, de hittek ebben az álomban, imádkoztak és készültek, hogy amikor beteljesedik, akkor ők is hozzá járuljanak megvalósulásához.

És eljött a felszabadító december a romániai emberek számára, de főleg azok számára, akiknek szenvedniük kellett hitük és lelkiismeretük miatt. Sok minden lehetővé vált, de leginkább annak örültünk, hogy megnyílt az út a keresztényi élet cenzúrázatlan megélése előtt. S az álmodozók jelezték, hogy valósággá kell váltani azt, amire régóta áhítoznak.

Líceumok, elemi iskolák és óvodák létesültek. Felépült Cernicán az egyetemi kampusz és fakultások létesültek. Az egyház nagy erővel támogatta a kezdeményezéseket, s ezáltal irányította hazánk adventista közössége legmerészebb álmainak valóra válását.

Az álom könnyen csalódássá válhat

Visszatekintve a kezdetektől napjainkig nem hagyhatom figyelmen kívül a romániai adventista oktatási intézmények eddigi csodálatos eredményeit. Akik ezekben az intézményekben jártak – kevés kivétellel – mind magukon viselik a szakmai, lelki, társadalmi és érzelmi beteljesedés jelét. Hely szűke miatt, de erkölcsi szempontból sem említhetjük meg mindazok neveit, akik iskoláinkba járva megtalálták életük valós, nemes és igazi értelmét. A romániai advent közösség azonban ismeri és tiszteli őket, és örül megvalósításaiknak...

De mégis... Néha olyan hangok is hallatszanak, amelyek azt kérdezik, hogy egyáltalán érdemes-e egy ilyen iskolába küldeni a gyereket. Mások sokkal határozottabban kiállnak amellett, hogy „el kell kerülni” oktatási intézményeinket, és valami jobbat kell keresni gyerekeink számára. Biztos, hogy ők nem olvasták vagy már elfelejtették a próféta tanácsát: „A szülőknek nem szabad elfelejteniük, hogy sokkal többet lehet megvalósítani iskoláink által, ha tudatában vannak azoknak az előnyöknek, amelyekben részesülhetnének gyerekeik ezekben az oktatási intézményekben” (U.o. 127. old.).

A múlt álma a jelen idő kincsévé vált, a földi lét számára a bölcsesség és hozzáértés kincsévé, de főleg azért kincs, mert felkészít a Megváltóval való együttélésre. Az egyik bibliai példázatban szó esik egy emberről, aki a szántóföldben kincset talál. Ez az ember eladja mindenét és megvásárolja a szántóföldet (Mt 13:44). Vajon nem kellene kölcsön vennünk mi is ezt a magatartást, és mindent befektetünk az igazi bölcsesség és hozzáértés elsajátítása érdekében?

Igaz, hogy a világ vonzó reklámokkal hív saját bölcsességének *vacsorájára*, azonban mi, Isten gyermekei, kiknek megmentéséért a menny a legdrágább kincsét adta, arra hívtunk, hogy örüljünk az Atyánktól származó bölcsesség kincsének.

Az egyház megtette kötelességét, rengeteget fektetett be, s újra megnyíltak iskoláink kapui... Ám ha ezt a kincset nem értékelik, fennáll annak a veszélye, hogy mindez egy nagy csalódássá válik. Ezért ma, amikor még lehetőség van rá, még egy utolsót kiáltok... Válasszatok magatok és gyermekeitek számára a megfelelő iskolát, hogy a mennyből eredő bölcsesség ne váljon elhagyatott és elrejtett *kincssé!* ■

Elena Petrescu
az Adventista Teológiai Intézet román nyelv és irodalom, illetve angol nyelvtanára

Miért nem halt meg Ádám és Éva közvetlenül az után, hogy ettek a tiltott gyümölcsből?¹

1. Tarsee Li *A Szentírás magyarázata* című könyv, „Miért nem halt meg azonnal Ádám és Éva” fejezete nyomán.

És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: a kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz” – olvassuk 1Móz 2:16-17 verseiben.

Tovább olvasva a Bibliát felfedezzük, hogy az első emberpár nem halt meg azon a napon, amikor fogyasztott a tiltott gyümölcsből, hanem csak 900 évvel később. Vajon Isten csak haragjában szólt, s aztán meggondolta magát és enyhített az ítéleten? Amikor Isten mond valamit, akkor az szó szerint értendő vagy még más értelmezései is vannak szavainak?

Különböző magyarázatok

A kérdés legismertebb magyarázatai a következők: 1) az Úrnál egy nap annyi, mint ezer esztendő (2Pt 3:8), Ádám tehát még aznap, vagyis a következő 1000 évben halt meg (1Móz 5:5); 2) Ádám és Éva halála kis lépésekben már aznap elkezdődött; 3) a halálbüntetés végrehajtása el lett halasztva, mivel Isten megígérte, hogy Üdvözítőt küld az ember helyett (1Móz 3:15).

Amit a szöveg mond

Isten az Éden kertjébe helyezte Ádámot és azt mondta neki, hogy a kert bármely fájáról ehetsz, kivéve a jó és gonosz tudásának fáját. A figyelmeztetés érthető és közvetlen volt: „amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:17). A szövegben a hangsúly a halál bizonyosságára és nem a halál pillanatára esik. Ez a halál fizikai, a test megromlását jelenti, mint ahogyan látjuk 1Móz 3:19 versében is: „mert por vagy te s ismét porrá leszel”.

Isten szavainak értelmét egy ezzel párhuzamos történetben fedezzük fel. Az 1Kir 2:36-46 versei szerint Salamon király házi őrizetbe helyezte Semeit, s egy olyan figyelmeztetést intézett hozzá, amely hasonló nyelvtani szerkezettel rendelkezik, mint amit olvasunk 1Móz 2:17 versében: „Mert valamely nap (beyom) kimenén-

desz, és általmenéndesz a Kidron patakján, tud meg, hogy meg kell halnod” (1Kir 2:37). Három évvel később Semei egyik szolgája megszökött. Semei elment Gádba és hazahozta őt. Salamon néhány nap múlva tudomást szerzett az esetről és megparancsolta, hogy végezzék ki. Salamon figyelmeztető szavai a 37. versben hangsúlyozzák a halálbüntetés bizonyosságát, de nem a kivégzés pillanatát. S amint áthágta fogadalmát, azonnal halálra adatott, bár aznap még nem hajtották végre az ítéletet (1Kir 2:42).

Eszerint Isten szavainak a 1Móz 2:17 versében nem az az értelme, hogy Ádám aznap hal meg, amikor eszik a tiltott gyümölcsből, hanem inkább az, hogy amikor eszik a gyümölcsből, attól kezdve biztos lehet a halálban. S bár a kigyó biztosította az embert, hogy „bizonyára nem haltok meg” (1Móz 3:4), az emberiség egyetemes tapasztalata attól kezdődően igazolja a halál állandó jelenlétét és bizonyítja, hogy az ember saját erejéből semmit sem tehet, hogy elkerülje a mennyei ítéletet. Istennek igaza volt: „a bűn zsoldja a halál” (Róm 6:23).

Következésképpen

Istennek mindig igaza van. Igaza volt akkor is, amikor a halálra vonatkozóan figyelmeztette az embert, és minden bizonnyal igaza van, amikor halhatatlanságot ígért az új földön. „Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megéleveníttetnek” – olvassuk 1Kor 15:22 versében. Ha az élet forrásához csatlakozunk, ahhoz, Aki az út, igazság és élet (Jn 14:6), akkor elkerülhetetlenül az örök élethez jutunk, mint ahogyan a mennyei forrástól való elszakadás a halálba visz. Azt mondja Üdvözítőnk: „Én vagyok a feltámasztás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal, is él” (Jn 11:25). Ennek értelmében az élet és a halál az ember szabad választásának, a Teremtő iránti engedelmességének vagy engedetlenségének biztos következménye. ■

Gabriel Işvan igazgató, Vallásszabadság és Kommunikációs Osztály, Munténiai Egyházterület

Jelentés a Romániai Hetednapi Adventista Unió 1936. szeptember 16. és 20. között Bukarestben megtartott ötödik Közgyűléséről

Az első testvéri gyűlés

1936. szeptember 16., szerda

Az ülés 15 órakor vette kezdetét az „Erős vár a mi Istenünk” című énekkel és Ștefan Demetrescu testvérünk imájával.

Florea testvér, a Román Unió elnöke a bevezető szavak után hivatalosan megnyitotta az ülést, majd következett az egyházkerületi küldöttek névsorolvasása a következőképpen:

Nyugat-Munténia	40 küldött
Bánát	18 küldött
Erdély	23 küldött
Dél-Moldva	15 küldött
Kelet-Munténia	18 küldött
Észak-Moldva	19 küldött
Unió	7 küldött
ÖSSZESEN	140 küldött

A névsorolvasás után az unió elnöke a közgyűlés nevében őszinte részvétét fejezte ki a következő elhunyt személyek családjainak: C. Florescu lelkész, Dél-Moldvai Egyházterület; C. Dărie bibliamunkás, Észak-Moldvai Egyházterület; P. Mocușan titkár-pénztáros, Észak-Moldvai Egyházterület. Ők a munkatársaink voltak, és az utóbbi négy évben hunytak el.

Vlad Mocanu testvér, a Kelet-Munténiai Egyházterület elnöke pár szóban köszöntötte a küldötteket: „Isten hozta a béketermőket!” – mondta, majd felolvasta Zsolt 28:9. versét.

Az elnök a Román Unió nevében köszöntötte a Generál Konferencia küldöttét, Branson testvért, aki India fele tartva útutazóban van hazánkban, és a Dél-Európai Divízió küldötteit, Olson, Brown és Charpiot testvéreket.

Felolvasásra került a *Curierul Misionar* 5/936. száma, amelyben a Generál Konferencia határozatai jelentek meg az ülés ideje alatt működő különböző bizottságokkal kapcsolatosan. Ajánlatok is elhangzottak e bizottságok tagságára vonatkozóan, majd megválasztják a speciális bizottságot, amelynek tagja a Generál Konferencia

vagy a Divízió egy, valamint minden egyházterület három-három képviselője.

A speciális bizottságban az elnöki tisztelet vagy a Generál Konferencia vagy a Divízió képviselője tölti be. Az egyházterületek képviselőit az egyes egyházterületek küldöttei választják meg.

Ezt az ajánlást egyhangúan elfogadta a közgyűlés.

Ezen határozat alapján az egyházterületek elnökei összehívják saját küldötteiket, hogy megválasszanak három képviselőt a speciális bizottságba.

A következő testvérek lettek ajánlva speciális bizottsági tagságra:

Elnök: A. V. Olson; a Nyugat-Munténiai Egyházterület részéről V. Mocanu, Arsenie Duică, St. Ștefănescu; az Észak-Moldvai Egyházterület részéről M. Manchen, Leon Bălan, Ilariu Voiticu; a Bánáti Egyházterületből P. P. Paulini, I. Gaspar; a Kelet-Munténiai Egyházterület részéről C. Popescu, P. Păunescu, R. Seefried; a Dél-Moldvai Egyházterülettől N. Alexe, D. Făurescu, C. Munteanu; az Erdélyi Egyházterület részéről pedig W. Steinmeier, I. Kelemen és V. Truppel.

A bizottság megalakulását tudomásul vette a közgyűlés, majd a speciális bizottság félrevonult tanácskozni.

Statisztikai jelentés

A felsorolt négy időszak összehasonlítása gyülekezeteink tagbeli gyarapodásáról tanúskodik.

A taglétszám 1936. június 30-án 531 gyülekezetben 16090 fő volt. Ezt a jelentést egyhangúan megszavazta a közgyűlés.

Branson testvér háláját fejezte ki Isten iránt, hogy itt Romániában is öröme adnak okot a lélekmentésben elért sikerek. Továbbá azt tanácsolja a jövőre nézve, hogy egyre többet foglalkozzunk ifjaink nevelésével a Szentírás elvei alapján, részesítsük őket egészséges nevelésben,

Ez a cikk a *Curierul Misionar* 1936. novemberi számának 8-13. oldalán jelent meg.

Időszak	Tagok
1920-1923	4534
1924-1927	7944
1928-1931	12022
1932-1935	15752
1936 (június 30.)	16090

hogy később átvehessék a ma már idős személyek helyét.

A speciális bizottság befejezte munkálatait és a következő ajánlatokat terjesztette a közgyűlés elé:

Kinevező bizottság: A. V. Olson elnök; tagok: P. P. Paulini, P. H. Herman, C. Popescu, M. Manchen, N. Alexe és Vlad Mocanu.

Akkreditáló bizottság: W. Branson elnök; tagok: D. Florea, I. Gaspar, A. Duică, Leon Bălan.

Határozatok bizottság: F. Charpiot elnök, továbbá W. Brown, I. Reit, N. Ghiorghiu, M. Manea, V. Diaconescu, W. Steinmeier, D. Irod, I. Prevltiz, G. Rădoi, F. Ieremia, St. Ștefănescu, T. Coconcea, N. Voinea, Th. Konderth, R. Seefried, P. Cican, G. Bardan, I. Dengel, V. Truppel, V. Mocanu és P. Herman.

Statútum bizottság: Ștefan Demețrescu, P. P. Păunescu, P. P. Paulini, I. Kelemen, V. Truppel, V. Mocanu, P. Hermann.

Az ajánlatokat egyhangúan megszavazta a közgyűlés.

Szombatiskolai Ügyosztály

I. Reit testvér, az ügyosztály titkára egy statisztikát mutatott be szombatiskola fejlődéséről. 1935. december 31-én 22076 tanulója volt az 523 szombatiskolának. 1935. december 31-én 1559738 lej adomány gyűlt össze a szombatiskolában.

A jelentést szavazat alá bocsátották és egyhangúan megszavazták.

Az ülést 18 órakor a 25. számú énekkel és I. Reit testvérünk imájával felfüggesztették.

A második testvéri gyűlés

1936. szeptember 17., csütörtök

Az ülést 10 óra 15 perckor nyitottuk meg a „Nagy Isten, mi dicsérünk” című énekkel és W. Steinmeier testvér imájával.

Felolvasásra került az előző ülés jegyzőkönyve, amelyet a jelenlevők egyhangúan megszavaztak.

A pénztáros jelentése

Az unió titkár-pénztárosa A. Văcăreanu testvér felolvasta a pénzügyi jelentést, amely négy, egyenként négyéves időszakra vonatkozott, s ezen időszakokat összehasonlítva kimutatható volt a tized és az adományok növekedése illetve csökkenése.

Az utóbbi négy évben, szemben a korábbi időszakokkal, gyülekezeteinkben is éreztette hatását a gazdasági válság.

D. Florea testvér a bevételek csökkenését a gazdasági válsággal magyarázta. Majd az unió nevében köszönetet mondott a romániai egyházhoz tartozó áldozatkész tagságnak.

A *Határozatok bizottság* előterjesztette e jellel kapcsolatos első határozatát:

1. sz. HATÁROZAT

A négyéves pénzügyi jelentések alapján mindannyian megállapítottuk, hogy az utóbbi időben szépen fejlődünk ez irányban, s ehhez a fejlődéshez Isten segítségével mellett hozzájárultak testvéreink, munkatársaink, a szolgálattevők és egyházunk tagjai is. Ennek értelmében elhatározzuk:

Köszönetet mondunk munkatársainknak, testvéreinknek, a szolgálattevőknek és a gyülekezeti tagoknak a tized és az adományok befizetéséért Isten tárházába. Ismerve, hogy milyen áldások fakadnak az Isten iránti kötelességek őszinte teljesítéséből, kérünk mindenkit, hogy törekedjen arra, hogy a tized és az adományok hetente befizetésre kerüljenek a gyülekezetekben.

A fenti határozatot és a pénzügyi jelentést szavazat alá bocsátották és egyhangúan elfogadták.

A „Tábita” kör jelentése

Az ügyosztály titkára, I. Reit testvér előbb elmondta, hogy csupán 1934-ben kezdtek el jelentéseket írni az ügyosztályról. Mégis, köszönjük Istennek, hogy tagjaink nagylelkűek voltak, és feláldozták mindazt, amit Istentől kaptak testvéreink és testvérnőink, valamint az egyházon kívüli embertársaink megsegítésére. Az 1935. december 31-én kelt jelentés 362938 támogatott személyről, valamint 69346 beteg megsegítéséről számol be.

A „Tábita” jelentés bemutatása után I. Reit testvér egy részletes táblázatban terjesztette elő a belmissziós jelentést, amelyet a következőkben közlünk:

KIMUTATÁS

Év	Taglétszám	Megnyert lelkek	Jelentések százalékaránya
1932	13 200	764	39%
1933	14 205	1415	68%
1934	15 262	1082	74%
1935	15 906	1298	63%

MISSZIÓMUNKA

Év	Biblia-tanulmányozás	Missziós látogatások	Gyülekezetbe behozott személyek	Kezelések
1932	241 065	140 091	45 145	
1933	419 900	226 521	72 914	
1934	501 333	245 865	96 272	
1935	469 531	162 141	91 018	
Év	Eladott folyóiratok	Elküldött levelek	Támogatott személyek	Kezelések
1932	40 311	3 666	83 282	32 219
1933	72 483	9 052	205 108	57 526
1934	69 921	7 516	274 751	65 150
1935	62 056	6 321	201 087	56 364

Kiadónk standja

A KÖNYVEVANGÉLISTA NAGYHÉT

Év	Bevételek a kiadványok eladásából
1932	101 405 lei
1933	41 734 lei
1934	47 955 lei
1935	82 965 lei
1936	271 149 lei

A Belmisszió jelentését a közgyűlés egyhangúan elfogadta.

Déli 12 órakor a 9. számú énekkel és egy imával az ülést felfüggesztették.

A harmadik testvéri gyűlés

1936. szeptember 17., csütörtök délután

Az ülés a „Fel, mert eljő az éjjel” című énekkel és Szt. Demetrescu testvér imájával vette kezdetét.

A Határozatok bizottság a következő határozatokat terjesztette a küldöttek elé:

2. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve, hogy az utóbbi négy évben a jó Isten gazdagon megáldott és támogatott bennünket, egészséget adott, megtartotta hitünket és a válságos, nehéz időközön átsegített, valamint abban is megsegített, hogy lelkeket nyerjünk országára számára, elhatározzuk:

Teljes szívvel mondunk Neki hálát, s ez alkalmából a jövőre nézve újból az Ő oltárára szenteljük magunkat.

3. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve, hogy szeretett testvéreink a Generál Konferenciától és a Dél-Európai Divíziótól az utóbbi négy évben mellettünk álltak tanácsaikkal, elhatározzuk:

Szívélyesen megköszönjük támogatásukat, és arra kérjük a Mindenható Istent, hogy áldja meg őket egészséggel és Szentlelkével, továbbá arra kérjük testvéreinket, hogy továbbítsák testvéri üdvözlésüket a többi testvéreknek is.

4. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve állampolgári jogainkat és kötelességeinket, köszönettel tartozunk a magas rangú hatóságoknak egyházunk törvények által szavatolt szabadságáért és nyugalmaért, továbbá állampolgári hűségünkről biztosítjuk őket. Ennek értelmében a következő sürgöny elküldését határoztuk el:

Őfelsége II. Károly királynak, Bukarest:

„A román állampolgárságú evangéliumi hetednapi adventisták hazánk minden nemzetiségéből a négyévenként esedékes kongresszusra gyűltek össze Bukarestbe, és mint mindig buzgó imában fordulnak Istenhez Őfelsége jó egészsége

és hosszantartó uralkodása valamint hazánk felendülése érdekében, és egyben biztosítják Őfelségét a korona és a haza iránti mélyesélyes elkötelezettségükről. Éljen II. Károly Király! Éljen Mihai Vajda! Éljen a Dinasztia!”

Elnök

D. Florea

Titkár

V. Diaconescu

Sürgöny a Miniszterelnök és a Belügyi- illetve Kultuszminiszter Urakhoz:

„A román állampolgárságú evangéliumi hetednapi adventisták hazánk minden nemzetiségéből a négyévenként esedékes kongresszusra gyűltek össze Bukarestbe, s általunk hódolatu-
kat fejezik ki Uraságuk iránt, és arról biztosítják önöket, hogy a vallásfelekezet gyakorlatára vonatkozó alkotmányos jogokat és az evangélium prédikálását kimondottan arra használjuk, hogy magunkat és másokat jó hívökké, békeszerető állampolgárokká neveljünk, és csak hazánk jólétét keressük, mert erre tanít Isten Igéje is.”

Mélyesélyes hálaérzettel adózunk a Kormánynak, amiért szavatolja szabadságunkat és védelmez, s ezért állampolgári hűségünkről biztosítjuk önöket.

Elnök

D. Florea

Titkár

V. Diaconescu

Sürgöny a Tanügyminiszter Úrhoz:

„A román állampolgárságú evangéliumi hetednapi adventisták hazánk minden nemzetiségéből a négyévenként esedékes kongresszusra gyűltek össze Bukarestbe, s általunk hódolatu-
kat fejezik ki Miniszter Úr iránt, és különösen értékelik azt a művet, amit Ön az iskola által végez a román lelkület felvilágosodása érdekében, és arról biztosítjuk önt, hogy mi magunk is a vallásszabadságot és az evangélium prédikálását csak arra használjuk, hogy hatékonyan hozzájáruljunk a nép erkölcsi neveléséhez az evangélium által, és mindent megteszünk hazánkban a társadalmi béke és összhang megteremtése érdekében.

Mélyesélyes tisztelettel fejezzük ki Miniszter Úr iránti hódolatu-
nkat.”

Elnök

D. Florea

Titkár

V. Diaconescu

A küldöttek lábön állva szavaztak Őfelsége II. Károly királyhoz címzett sürgöny postázásáról.

A Kinevező bizottság titkára előterjesztette a testület ajánlásait, ám a javasolt nevek felolvasása előtt Olson testvér, a Dél-Európai Divízió elnöke néhány pontosítással szolgált A. Văcăreanu testvér szolgálatával kapcsolatosan, aki

A méhkerti Biblia-intézet standja

a „Cuvântul Evanghelic” Kiadó és az ingatlanokkal foglalkozó osztály igazgatója, valamint a Román Unió titkár-pénztárosa volt. Mivel ez túl sok szolgálat ahhoz, hogy egy ember elvégezhesse, ezért A. Văcăreanu testvér helyett egy másik személyt javasolnak. Ez után Olson testvér megemlítette azt is, hogy Șt. Demetrescu testvér több mint nyolc éve tölti be ugyanazt a beosztást az uniónál, s mivel ez sem egyezik meg a belső szabályzattal, az ő neve helyett is más fog elhangzani.

A Kinevező bizottság a következő ajánlást terjesztette elő:

Unióelnök: D. Florea

Uniótitkár és pénztáros: Gh. Stănică

Belmisszió-, Önkéntes misszió- és Szombatiszolai ügyosztály titkára: I. Reit

Kiadványok ügyosztály titkára: N. Ghiorghiță

Vallásszabadság osztály titkára: V. Diaconescu

Az unióbizottság tagjai: D. Florea, G. Stănică, I. Reit, N. Ghiorghiță, V. Diaconescu, V. Mocanu, C. Popescu, N. Alexe, M. Manchen, P. Paulini, P. Herman, M. Manea, Șt. Demetrescu, A. Văcăreanu, I. Drăgușin.

Miután háromszor felolvasták a Kinevező Bizottság ajánlását, a küldöttek egyhangúan megszavazták a listát.

I. Reit testvér, a három ügyosztály titkára előterjesztette az Önkéntes Misszió Ügyosztály jelentését, amely szerint 1936-ban 14215 ifjú és gyerek vett részt ebben a munkában.

Ezzel kapcsolatosan a Határozatok bizottság a következő határozatot hozta:

5. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve korunk romboló befolyásait, amelyek ifjúságunk életét veszélyeztetik, védelmük érdekében elhatározzuk:

1. Körzeti ifjúsági találkozók megszervezését.

2. A lelkészek és szülők munkálkodjanak együtt ifjúságunk erkölcsi felemelkedése érdekében.

3. Ismerve a mai ifjak versenyszellemét, hajlamaikat irányítsuk a keresztény erények felé: egyszerűség az öltözködésben, hűség, lélekmentés, tiszta érzelmek fejlesztése és ápolása.

Az Önkéntes Misszionáriusok jelentését egyhangúan fogadták el a küldöttek.

Ezt követően az ülést a 189. énekkel és G. Dașoveanu testvér imájával függesztették fel.

A negyedik testvéri gyűlés

1936. szeptember 18., péntek

Az ülés 10 óra 30 perckor vette kezdetét a „Tied az ügy” című énekkel és R. Kestner testvérünk imájával.

Az unió titkára, G. Stănică testvér felolvasta

az előző ülés jegyzőkönyvét, amelyet a küldöttek egyhangúan megszavaztak.

Misszióiskola

M. Manea testvér, a brassói Bibliáiskola igazgatója bemutatta az intézmény jelentését, amelyből kitűnik, hogy Isten gazdagon megáldotta ezt az intézményt, s ez uniónk minden munkásának javát szolgálja. E jelentéssel kapcsolatosan a Határozatok bizottság a következő javaslatot terjesztette elő elfogadásra:

6. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve, hogy az oktatási munka igen hasznosnak bizonyult az evangelizálás előrehaladása szempontjából, elhatározzuk:

Hogy a jövőben is támogatjuk a munka eme ágazatát, s arra bátorítjuk az arra érdemes ifjakat, hogy iratkozzanak be a brassói misszióiskolába, ahol felkészülhetnek az Úr munkájára.

7. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve, hogy az oktatási munkának szüksége van minden vallásfelekezetünkhöz tartozó személy széleskörű támogatására úgy a misszióiskola, mint az elemi iskolák részére, elhatározzuk:

Eleget teszünk minden gyülekezetben a múltban is meghozott határozatoknak, ami az oktatásra szánt pénzalapokat illeti, miszerint hetente legalább egy lejt adományozzon minden tag erre a célra.

Ezt az összeget egy külön borítékba helyezve gyűjtsék be a szombatiszolai adományokkal együtt.

A Kiadványok Ügyosztály titkára, N. Ghiorghiță testvér is bemutatta jelentését.

Ezen jelentéssel kapcsolatosan a Határozatok bizottság a következő határozatot hozta:

8. sz. HATÁROZAT

Mivel az utóbbi négy évben is az evangélium hirdetésének és a nevelés áldott eszközének bizonyult a könyvevangélista munka, elhatározzuk:

Köszönetet mondunk könyvevangélista testvéreinknek, és arra kérjük őket, hogy a jövőben még nagyobb lelkesedéssel és bátorsággal végezzék ezt a munkát.

Továbbá arra kérjük a lelkészeket és a gyülekezetek szolgálattevőit, hogy továbbra is bátorítsák a rátermett ifjakat, hogy vállalják ezt az első rangú missziómunkát.

Az összes fenti határozatot, valamint a M. Manea és N. Ghiorghiță testvérek jelentéseit a küldöttek egyöntetűen megszavazták.

Az ülést a 76. számú énekkel és N. Arcaliefscki testvér imájával zárták.

Az ötödik testvéri gyűlés

1936. szeptember 18., péntek délután

Az ülés 16 óra 45 perckor vette kezdetét az „Atyánk a Te gyermekeid” című énekkel és Popov testvérünk imájával.

A titkár testvér felolvasta az előző testvéri gyűlés jegyzőkönyvét, amelyet a küldöttek egyhangúan megszavaztak.

Az *Akkreditáló bizottság* ajánlást terjesztett elő, melynek értelmében az unió szolgálattelvői az alábbiak szerint töltenek be szolgálatot:

Lelkészek: D. Florea, Şt. Demetrescu, I. Reit, D. Bădescu.

Segédlelkészek: V. Diaconescu, A. Văcăreanu, V. Florescu, N. Ghiorghită.

Missziómunkások: G. Stănică, C. Alexe, Şt. Albulescu.

Az unió a következő testvért ajánlja felszentelésre: M. Manea.

Az egyházterületek a következő testvéreket ajánlják felszentelésre:

Nyugat-Munténiai Egyházterület: Victor Georgescu, Gh. Baci, Ioan Şolea, Ilie Tachici.

Bánáti Egyházterület: Rad Zinove, Daniel Farcaş.

Dél-Moldvai Egyházterület: Ioan Preclitz, Ioan Danţoş.

A bizottságok ajánlásait egyhangúan elfogadták.

A továbbiakban a *Határozatok bizottság* újabb határozatait terjesztették a közgyűlés elé:

9. sz. HATÁROZAT

Mivel az evangelizálási munka sosem volt nagyobb és a lelkek megnyerésének kilátásai sosem voltak fényesebbek, mint napjaikban, s hogy felmentsük lelkészeinket a gyülekezetek apró tennivalói alól, hogy idejüket a lélekmentésre fordíthassák, elhatározzuk:

1. Találkozókat szervezünk a gyülekezeti szolgálattelvők számára, hogy ismertessük feladataikat, s hogy a gyülekezetekről való gondoskodás terhére a helyi szolgálattelvők vállára helyezzük.

2. Felkészítjük a szombatiskolai tanítókat, hogy tudatosuljon bennük, miszerint ők is csoportjuk lelkészei, és hogy örködniük kell azok lelke fölött, akik rájuk lettek bízva, és hogy erről számot kell majd adniuk. Zsid 13:17.

10. sz. HATÁROZAT

Mivel a szombatiskolai tanulmányok mintegy másfél éven át advent üzenetünk alapelveit mutatják be, elhatározzuk:

1. Életbe ültetjük a Generál Konferencia tervét, és arra bátorítunk minden tagot, hogy hente tanulmányozza a szombatiskolai leckét szomszédaival és ismerőseivel.

2. Felkérjük a Kiadóhivatalt, hogy nyomtassa ki a „Hogyan tartsunk bibliatanulmányokat” című brosúrát, hogy kiképezhessük tagjainkat arra vonatkozóan, hogy sikeresen hirdessék szomszédaik és ismerőseik körében az igazságot.

11. sz. HATÁROZAT

Mivel tagjaink igazságban való növekedése és megmaradása szempontjából a szombatiskola a legjobb módja a Biblia tanulmányozásának, elhatározzuk:

1. A szombatiskolai tanulmányok naponkénti tanulmányozását.

2. A szombatiskolában való rendszeres és pontos jelenlétet.

3. Gyermekszombatiskola megszervezését minden gyülekezetben, ahol a szombatiskola által a szülők Krisztushoz hozhatják gyermekeiket.

4. Körzetenként különleges kiképzések megszervezését a gyerekszombatiskolai tanítók felkészítése érdekében.

12. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve azt a szennyet és szenvedést, amely az utóbbi időben sújtja az emberiséget, valamint a bibliai tanácsokat és példákat, amelyek arra tanítanak, hogy segítsünk a rászorulóknak, elhatározzuk:

Gyülekezeteinkben megszervezzük a jótékonyági „Tábita” egyesületet, amely a diakóniai szolgálattal együtt szélesebb körben nyújtson segítséget úgy a gyülekezetben, mint azon kívül.

13. sz. HATÁROZAT

Figyelembe véve azt, hogy milyen hasznos Isten művében a vallásos iratok terjesztése, és ismerve azon áldásokat, amelyben részesülhetnek azok, akik kiveszik részüket ebből a munkából, valamint a valós lelki hasznot, amelyet hozhat azok számára, akik olvassák irodalmunkat, de a pogányok között végzendő misziómunka támogatása érdekében is, elhatározzuk:

Szívélyesen meghívjuk gyülekezeteink minden egyes tagját, hogy tevékenyen vegyék ki részüket a munkából a Könyv-evangélista Nagyhéten, az Őszi Kampányban és minden más kínálkozó alkalommal.

Elismerésük jeléül a küldöttek felállva szavazták meg ezeket a határozatokat.

A közgyűlés 17 óra 30 perckor zárult a 132. énekkel és A. Panait testvér imájával. ■

A bukaresti Olimp „Tábita”-kör standja

Rejtett üzenet

Az alábbi táblázatok színes kockáiban számok vannak, a megfejtés (egy betű) pedig az első, a sárga kockában jelenik meg. Ennek érdekében keressétek meg a sárga oszlopban hiányzó betűket az alábbi utasítások szerint:

- használjátok a Bibliát;
- az első három (zöld) kocka a bibliai oldalszámot jelzi;
- a narancssárga kockában levő szám utal a megjelölt oldalon az oszlop-számra;
- a kék kockában levő szám utal az oszlop versének a számára;
- a világoszöld kockában levő szám jelenti a megjelölt versben a szó számát;
- a szürke kockában levő szám utal arra, hogy a megjelölt szóban hányadik betűről van szó (ezt kell beírni a sárga kockába);
- tanuljátok meg kívülről a kapott szövegrészt (fentről lefele olvasva).

Oldd meg:
(Ésa 6:8 u. r.)

	6	1	6	2	4	2	4
	2	3	1	1	7	6	2
	8	8	4	2	11	7	2
	1	2	6	1	3	1	1
	7	0	3	1	6	5	4
-							
	8	2	0	1	10	3	5
	3	6	0	1	6	2	3
-							
	5	6	0	2	14	2	4
	6	4	4	2	2	3	1
	1	0	3	1	4	13	7
	3	7	5	1	7	1	1
	5	7	4	2	12	3	5
	7	6	6	1	5	1	2
	8	7	5	1	5	1	8

Alina Chirileanu
társigazgató,
Gyermekosztály,
Román Unió

Az Úrnak számokra is van küldetése: szeresd és szolgálj az embereket, bizonyágot téve nekik Isten szeretetéről. Ezt a küldetést azonban nem fogod tudni betölteni, ha nem teljesíted a kisebb feladatokat, például azt, hogy engedelmeskedj szüleidnek, gondoskodj testvéreidről, segíts a házi munkák és az iskolai feladatok végzésében. Olvasd el 1Sám 3:2-8 verseiben azt, hogyan válaszolt a gyermek Sámuel az idős Élinek.

Először Mózes és Jónás is vonakodtak betölteni Istentől kapott küldetésüket. Olvasd el: 2Móz 4:1-17 és Jón 1:1-3. Az Úr megígéri, hogy segíteni fog azoknak, akik elfogadják Tőle a megbízatást.

Például:
(1Sám 17:37 u. r.)

A	3	8	7	2	1	2	5
Z	6	3	3	1	9	1	2

Ú	7	6	6	1	7	9	1
R	2	4	2	2	2	1	3

L	3	7	5	1	8	2	4
E	5	6	5	1	3	2	2
G	7	0	3	2	1	12	3
Y	8	7	1	1	7	11	5
E	4	2	3	2	2	2	5
N	2	5	8	2	5	3	6

V	1	5	5	1	1	2	5
E	5	1	5	2	3	1	1
L	4	2	7	2	15	3	6
E	7	7	2	1	5	1	7
D	3	5	9	2	8	1	3

Mennyei megbocsátás

Anégy evangéliumban az Úr Jézus Krisztus személyével kapcsolatos eseményekről olvasunk. Egyes történések részletesen le vannak írva, míg mások csak vázlatosan. Például az ördögös meggyógyítása (Mk 5:1-20) vagy a samáriai asszonnyal való párbeszéd (Jn 4:1-42) sokkal aprólékosabban van leírva, mint Krisztus keresztre feszítésének története. Nem tudjuk meg például, hogy mennyi fájdalmat okoztak Jézusnak a szegek. Engem személyesen egy részletesebb leírása érdekelt volna ennek az eseménynek. Nem tudom, Isten miért közölt ily keveset. Talán azt akarta, hogy elmélkedjünk az esetről és így tudatosuljon bennünk a golgotai szenvedés.

A megbocsátás leckéje

A katonák erőszakosak és eltökéltek voltak, s az Úr Jézus törekeny teste teljes mértékben érzékelte ezt. S míg kegyetlenül a keresztre szegezték, Jézus utolsó imáját rebegette: „Atyám, bocsásd meg nekik” (Lk 23:34). Könnyű kimondani, hogy „bocsásd meg nekik”, amikor más szegeznek keresztre és nem téged, ám ezt mondani, amikor te vagy a keresztre feszített személy, szinte elképzelhetetlen. Jézus azért kérte ezt Atyjától, mert Ő már megbocsátott.

A kínzás és halál árnyékában elrebegett imádság, az „Atyám, bocsásd meg nekik” mély tanulságokat tartalmaz. Ezek közül egyik a megbocsátás leckéje. Számunkra felfoghatatlan teljes mértékben megbocsátani, amikor a vétkes még bocsánatot sem kért; megbocsátani, amikor a bűnöst nem is érdekli az, hogy te megbocsátasz neki.

Isten kész megbocsátani még mielőtt az ember vétkezik

Ha megfigyeljük az Isten által felkínált megbocsátást, meglepődünk, hogy kész megbocsátani még mielőtt az ember vétkezne. Ez nem azt jelenti, hogy megbocsát még mielőtt vétkeznénk, hanem azt, hogy Ő kész ezt megtenni jóval a bűneset előtt. Ez nem ugyanaz, mint amit a bűnbocsátó cédulák tana hirdetett, miszerint Isten előre megbocsátja bűneinket, ha előre lefizetjük elkövetendő bűneink árát. Nem erről van szó. Isten jóindulata folytán kész megbocsátani, és várja az alkalmat, hogy megbocsáthasson. Isten megbocsátó készséggel fogadja vétkeinket.

Ez irányú erőteljes érv a megváltási terv, amely már a teremtés előtt le lett fektetve, tehát még az ember bűnbeesése előtt. Így szólott Isten: „Ha az ember bűnbe esik, a megváltási terv bűnbocsánatot szerez számára”. Isten kész megbocsátani még mielőtt az ember vétkezne.

A körülöttünk levők várhatóan vétkezni fognak

Isten ugyanezt várja el tőlünk is, vagyis, hogy készségesen bocsássunk meg másoknak, még mielőtt vétkeznek ellenünk. Ennek értelmében fel kell készülnünk arra, hogy a körülöttünk levők vétkezhetnek. Ne lepjen meg, amikor valaki vétkezik, hiszen Isten sem lepődött meg Ádám bűne miatt. Ezt mondja E. G. White: „Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz” (*Jézus élete*, 22. old.). Ellenkezőleg, fel kell készülnünk arra, hogy a körülöttünk levő személyek vétkezhetnek ellenünk, hiszen nem tökéletes ez a világ, melyben élünk.

Nem haragszunk meg, ha elromlik az autó, mivel számítottunk rá, de dühösek leszünk, ha valaki váratlanul vét ellenünk. Néha ezt mondjuk: „Tőle nem ezt vártam”. Amikor valamire jó előre számítunk, akkor fel vagyunk készülve lelkileg is a pillanat átvészelésére. Ha abban a tudatban élünk, hogy egy tökéletes világ vesz körül, akkor előreláthatóan várhatunk arra is, hogy embertársaink vétkezhetnek ellenünk, s ezáltal már azelőtt rendelkezünk a megbocsátásra való készséggel, mielőtt valaki ellenünk vétkezne.

Micsoda hatalmas különbség van Isten és közöttünk! Ő kész megbocsátani előre, ha valaki Ellene vét, az ember azonban még akkor sem bocsát meg, ha a vétkes bocsánatot kér. El tudjuk mondani mi is, hogy „Atyám, bocsásd meg nekik” amikor igazságtalanul bánnak velünk vagy gyermekeinkkel? Mindenkinek megbocsátottunk, aki ellenünk vétett? A feketelistánkon vannak-e még személyek, akiknek nem bocsátottunk meg? Elmondhatjuk mi is Jézussal együtt: „Atyám, bocsásd meg nekik”?

Segítsen az Úr, hogy éljünk a mennyei megbocsátással, és készségesen bocsássunk meg embertársainknak, még mielőtt vétkeznek ellenünk. ■

Georgel Pîrlitu elnök,
Munténiai Egyház-
terület

Adventszemle

100 Curierul Adventist

1914 – 2014

Előbb a *Curierul Misionar*, majd a *Curierul Adventist / Adventszemle* 100 éven át volt az a közvetítő eszköz, melyen keresztül a román, magyar és a német tagokhoz eljutottak a romániai Hetednapos Adventista Egyház életéről szóló hírek és cikkek.

Erre emlékezve, az *Adventszemlében* havonta cikkeket közlünk a lap fennállásának különböző időszakait magában foglaló archívumból.

Biztosak vagyunk benne, hogy olvasóink, miközben velünk együtt áttekintik a múlt lapjait, örömmel fedezik fel újra azokat az embereket, eseményeket és célokat, amelyek egykor közösségünket lelkesítették.

Curierul
Adventist

2014

Curierul
Adventist

2000

Curierul
Adventist

1980

Curierul
Adventist

1970

CURIERUL
ADVENTIST

1960

CURIERUL ADVENTIST
SOCIETATEA CRISTIANĂ EVANGELICĂ
1914-1960

1949

CURIERUL MISIONAR
SOCIETATEA CRISTIANĂ EVANGELICĂ
1914-1937

1937

Curierul Misionar

1914